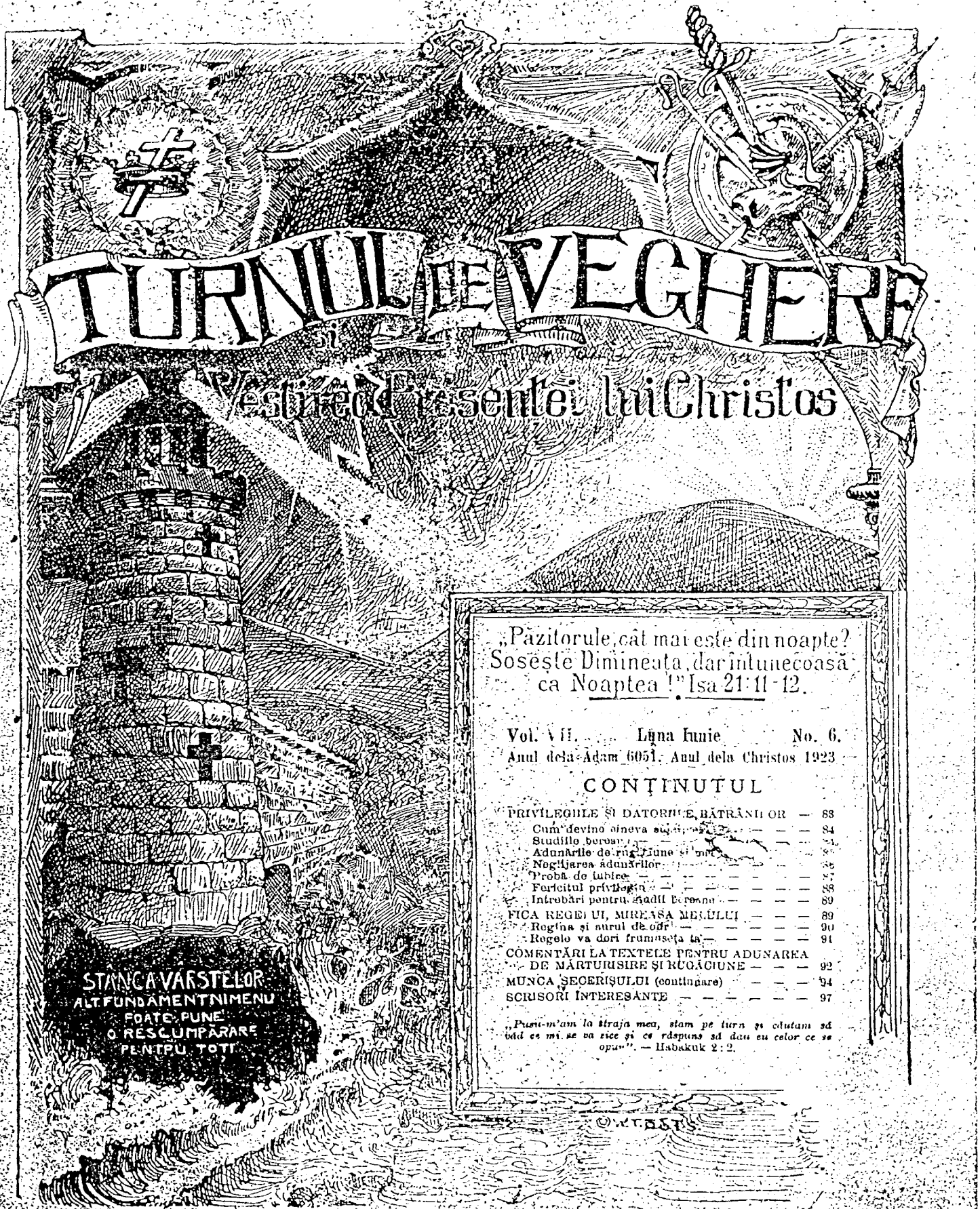

„Pazitorule, cât mai este din noapte? Sosește Dimineața, dar întunecoasă ca Noaptea!" Isa 21:11-12.

Vol. VII. Luna Iunie No. 6.
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONȚINUTUL

PRIVILEGIILE ȘI DATORIILE BĂTRÂNILOR — 83
Cum devine cineva [illegible] — — — 84
Studiile beroene — — — — — 85
Adunările de rugăciune și [illegible] — — 86
Neglijarea adunărilor — — — — 86
Probă de iubire — — — — — 87
Fericitul privilegiu — — — — — 88
Întrebări pentru studii beroene — — — — 89
FICA REGELUI, MIREASA MIELULUI — — — 89
Regina și aurul de ofir — — — — — 90
Regele va dori frumusețea ta — — — — 91
COMENTĂRI LA TEXTELE PENTRU ADUNAREA DE MĂRTURISIRE ȘI RUGĂCIUNE — — — 92
MUNCA SECERIȘULUI (continuare) — — — 94
SCRISORI INTERESANTE — — — — — 97

„Pun-m'am la straja mea, stam pe turn și cututam să văd ce mi se va zice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun". — Habakuk 2:2.

„Pe pământ strâmtorare a popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14) de agudnirea valurilor (claselor nelinștite și tulburate) ca oame[illegible] și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vie) pe pământ; căci puterile cerului (ecclesiaticismul) vor fi zguduite. Apoi vor, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre (și vă bucurați) căci s'a apropiat resumpărarea voastră." — Maleachi 3:2, Marcu 13:29-30, Luca 21:25-28.

REVISTA ACEASTĂ ȘI MISIUNEA EI SFÂNTĂ.

Misiunea acestei reviste, ca factor însemnat în studiul și cercetările Bibliei, este răspândirea cunoștinței creștine și de a servi ca mână de ajutor celor tălcătorilor biblici după tezaurile înțelepciunei dumnezeești. Cercetările ei se preocupă în mod deosebit cu examinarea profeților biblice în lumina întâmplărilor de azi; dar tratează articole speciale privitor la credință, speranță și caracterul creștinului; prin urmare misiunea ei devine atât importantă pentru toți credincioșii, fără considerare de credință, nume sau dominațiune.

Această revistă stă pază neclintită și apără singura temelie a speranței creștine, ce astăzi de cei mai mulți este deadreptul negată sau altcum invalidată, adecă răscumpărarea prin sângele prețios al lui Isus Christos, „care s'a dat pe sine preț de răscumpărare (un preț corespunzător) pentru toți" (1 Petru 1:19; 1 Timotei 2:6), și care, noi susținem, e singura bază a iertării păcatelor și apropierea către Dumnezeu. Intemeiați pe această bază sigură, urmează o clădire a caracterului simbolizat prin „aur, argint și pietre scumpe" (1 Corinteni 3:11-15; 2 Petru 1:5-11), cari se trag din cuvântul lui Dumnezeu prin rugăciune și studație. Iar mai departe, misiunea acestei reviste are ca scop: „Să lumineze tuturor care este întocmirea *tainei* (care) din veacuri (a fost) ascunsă în (planul) lui Dumnezeu... ca înțelepciunea lui Dumnezeu, cea de multe feluri, să fie dată *acum* prin biserică la cunoștință... care nu a fost făcută cunoscut oamenilor din alte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum". — Efeseni 3:9, 10, 4, 5.

Revista aceasta este liberă, stă în afară de orice sectă și crez omenesc; pe de altă parte, se silește ca fiecare articol să fie în armonie deplină cu voia lui Dumnezeu, cu cuvântul său exprimat și cu marele său plan, care prin Christos, Fiul său, îl duce la îndeplinire. Și de aceea, este liberă de a spune toate ce Domnul, Apostolii și Profeții au spus, fără frică și considerare, întruatâta în cât înțelepciunea dumnezeiască ne este dată nouă să o pricepem Scriirile și conducerea ei nu e dogmatică, ci cu încredere; pentrucă, bazându-ne cu nezdruncinată credință pe promisiunile sigure, ale lui Dumnezeu, noi știm ce afirmăm. E ținută cu încredințarea, de a se folosi numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului și edificarea poporului său în har și cunoștință. De aceea, pe cetitori, nu numai că-i invităm, dar îi îndemnăm să probeze conținutul ei cu cuvântul lui Dumnezeu, care o sigur și nu înșeală, și la care în continuu dăm referări pentru a ușura asemenea probare.

SFÂNTA SCRIPTURĂ NE ÎNVAȚĂ APRIAT

Că „biserica", „aleșii", sunt „Templul viului Dumnezeu", rara creatură a mâinelor sale. (1 Corinteni 3:15, 17; Efeseni 2:20-22) Clădirea acestui Templu a durat, începând de când Domnul nostru Isus a murit pentru omenire și a devenit Răscumpărătorul ei și Piatra Unghiulară la Templul Său, toată epoca evangheliei; iar când (Templul) va fi sfârșit, prin ei va veni darul lui Dumnezeu „tuturor popoarelor". — Facere 28:14; Galateni 3:16, 29.

Că în timpul de acuma se lucrează la cioplirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați; iar cu ultima dintre aceste „pietre vii, alese și prețioase", lucrarea aceasta se termineazā, și marele Măestru divin le va împreuna pe toate prin *prima înviere* într'un templu glorios; iar „mărirea lui Dumnezeu va umpleа templul", și va fi locul de întâlnire al oamenilor cu Dumnezeu în cursul veacului milenar. — Apocalipsul 15:5-8.

Că baza oricărei speranțe, și ce privește pe biserică, și ce privește pe lume, constă în faptul, că „Isus Christos, prin darul lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om", și prin aceasta a îndeplinit o răscumpărare pentru toți; și la „timpurile sale cuvenite", va fi „lumina cea adevărată, care va lumina pe orice om venit în lume". — Evrei 2:9; Ioan 1:9; 1 Timotei 2:5, 6.

Că speranța Bisericei, adecă a credincioșilor biruitori, este acea de a fi „asemenea Lui", de a ajunge să-l „vadă așa precum este", și să fie „părtași firei dumnezeești", împărtășindu-se, prin comoștenire, măririi Lui. — 1 Ioan 3:2; Ioan 17:24; Romani 8:17; 2 Petru 1:4.

Că misiunea prezentă a bisericei este acea, de a lucra la propria ei desăvârșire și de a se pregăti pe sine pentru marea operă viitoare în planul lui Dumnezeu să desvolte în sine orice har, să crească până la desăvârșire în toate fructele spiritului sfânt, și să fie lumei martora lui Dumnezeu. — Efeseni 4:12; Matei 24:14; Apocalipsul 1:6; 20:6.

Că speranța pentru lume constă în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor ce-i aduce împărăția de o mie de ani a lui Christos *tuturora*; înviere și restaurare la desăvârșirea și toate binecuvântările ce s'au pierdut de către Adam în Eden, cari vor fi împărtășite de iubitul lor Răscumpărător și mireasa lui soață, biserica, tuturor acelora ce pe termenii ascultării și supunerii le vor primi, iar cei împotrivitori și cu voia înrăutățiți, vor fi pe veci *distruși*. — Fapte 3:19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

REVISTĂ RELIGIOASĂ LUNARĂ

REDACTATĂ DE UN COMITET

ADMINISTRAȚIA: STRADA SURDĂ 4. CLUJ, TRANSILVANIA, ROMÂNIA.

Adresa telegrafică „VIAȚA" Cluj

PREȚUL CĂRȚILOR S'A URCAT

Nu este de loc plăcut serviciul de-a fi silit să faci prețuri noui la cărți. Dorința noastră este de a putea ținea cărțile și [illegible]atura noastră la un nivel cât se poate de jos, ca să poată fi puse în mânele poporului sărac, care de obicei este și cel flămând de hrana spirituală și pânea vieții. Dar această silință a noastră este într'una zdrobită de împrejurările neprielnice ce trecem și de aceea ne vedem siliți ca din când în când să ridicăm prețul cărților și altor publicații de ale noastre. Așa dară, începând dela 15 Iunie intră în vigoare următorul preț:

Vol. I	75 lei
Harfa	40 „
Tabernacolul	30 „
Ce spun Scripturile despre Iad	7 „
Mana Cerească ediție în pânză	100 „
„ „ ediție în hârtie	50 „

Alte amănunțușuri rămân ca mai înainte. Prețul acesta rămâne în vigoare numai până la 1 August.

TURNUL DE VEGHERE

Cu numărul de față, adecă de pe Iunie, expiră abonamentul pe 6 luni a celor mai mulți cetitori ai lui. In aceste 6 luni, s'a observat o creștere simțitoare a cetitorilor la Turnul de Veghere, față de anii trecuți. Aceasta e tocmai cum trebue să fie, și nu ne îndoim că ei va crește și mai mult în lunile viitoare. Este o mare foamete în țară și toată lumea, din lipsa de hrană adevărată și curată a Cuvântului Domnului. Nici un consacrat care dorește să stea în luptă până la capăt, nu ar trebui să-i lipsească acest mediu de hrană. Nu este o revistă în lume care să fie așa de mult apreciată, ca Turnul de Veghere, precum nici nu este o revistă care să fie tradusă în atâtea limbi. In prezent ea se traduce și tipărește în 16 limbi deosebite. Deci ca este hrana comună a familiei Domnului. Am putea noi fi fără de ea? Desigur nu; cu nici un preț! Este însă de o însemnătate mare, ca acei frați, cari îi cunosc însemnătatea ei, să ție seamă că sunt alții mai slabi cari nu o știu prețui, și pe aceștia să-i îndemne să o citească, iar dacă nu o au, să o aboneze. In deosebi aceasta este datoria bătrânilor.

La 1 Ianuarie abonamentul la T. de V. a fost urcat conform stărei de atuncea, dar nu mult după acea ne-am găsit, că împrejurările au trecut preste socotelile noastre de atuncea, și în timpul din urmă am trebuit să suferim oarecari pierderi, socotind în bani. Acuma iară trebuie să-i urcăm prețul, și anume:

Pe un an:		*Pe jumătate de an:*	
Pe hârtie albă	150 lei	Pe hârtie albă	75 lei
Pe hârtie de ziar	125 lei	Pe hârtie de ziar	65 lei
Pentru America		$ 1·50	

Cauza acestei urcări la aproape îndoit, este deajuns dacă vă amintim un singur caz: Până acum plăteam pentru curentul electric 2490 lei pe lună, iar la 1 Iunie s'a urcat cu 100 de procente și acum plătim 4880 lei pe lună. Nu numai noi suntem atinși, ci toată lumea, și de aceea merge spre prăpastie. Dar noi ne stăm pe Turn!

TURNUL DE VEGHERE
ŞI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VII. CLUJ IUNIE 1923. BROOKLYN NO. 6.

PRIVILEGIILE ŞI DATORIILE BĂTRÂNILOR

„Luaţi aminte de voi înşivă şi de toată turma în care spiritul sfânt va pus priveghători, ca să hrăniţi biserica lui Dumnezeu, pe care şi-a cumpărat-o prin însu-şi sângele său". — Fapte 20::28 Trad. Engl.

A PRESUPUNE ca fapt sigur, că fiecare făptură nouă în Christos sincer doreşte să aducă cel mai mare serviciu cu putinţă cauzei Regelui nostru. Nu rare ori să întâmplă însă, că cel mai bun serviciu nu să aduce, din cauza nepăsărei sau lipsei de aşi da unul seama de poziţia ce ocupă în corpul lui Christos.

[2]Câte odată unul cugetă mai presus despre sine decât el ar trebui să cugeţe de fapt, pe când altul, are aşa de slabă părere despre sine încât el aproape neglijează toate ocaziunele ce-i vin în cale de aşi aduce serviciul său Domnului. Trebue să încercăm a ne pune la punct în legătura noastră cu Domnul, şi lucrarea ce el acum sevârşeşte. Sf. Pavel doreşte să facă pe fiecare să-şi deie seama despre sine şi starea ce ocupă. „Căci, în puterea darului care'mi este dat mie, zic oricui, care este între voi, să nu fie cu gând mai pe sus decât ceea ce trebue să gândească, ci să gândească ca să fie întreg la minte; Dumnezeu a împărţit după măsură". — Romani 12:3.

[3]Unul care este întreg la minte nu se va gândi nici odată să fie îngâmfat, însemnat în ochii săi sau egoist; ci îşi va da seama că tot ce el are sau nădăjdueşte să aibă, este un dar preţios dela Domnul. Dacă credinţa sa în Domnul şi în întocmirea sa este tare, el va căuta să preţuiască în modul cuvenit capacităţile sale şi starea care el ocupă în corpul lui Christos. Credinţă înseamnă a cunoaşte voia lui Dumnezeu, aşa cum ea este arătată prin Cuvântul său şi purtările lui cu noi, şi atunci a să baza pe acel Cuvânt cu încredere şi promisiunile ce le conţine. Dacă ştim că noi suntem făpturi noui în Christos, atunci noi ne vom baza cu încredere pe cuvântul Domnului adresat *noilor făpturi.* Dacă din dovezile ce avem la mână, noi suntem convinşi că Domnul Isus este prezent şi şi-a luat marea sa putere să domnească, şi cunoaştem voia sa cu privire la noua creaţiune, atunci noi am trebui să ne bazăm cu încredere pe cuvântul său cu privire la timpul acesta. Dacă suntem membrii în corpul lui Christos, putem şti cu siguranţă că Domnul are pentru noi ceva ce noi trebue să o facem acuma. O socoteală cu mintea întreagă asupra legăturei noastre cu Domnul, ne va duce să întrebăm: Ce ar voi Domnul să fac, fiind eu un membru al organizaţiunei sale?

[4]Vor fi de aceia cari se vor judeca astfel: Eu sunt atât de neînsemnat şi de mic, încât pentru mine în aranjamentul Domnului nu este nimic ce aşi putea îndeplini. Altul poate va zice astfel: Eu sunt atât de însemnat, încât pot să supraveghiez întreg lucrul Domnului; şi de fapt nu este nime altul atât de însemnat ca mine, nici nu poate să îndeplinească acest lucru cum îl îndeplinesc eu.

[5]Nici unul nici altul dintre aceştia nu gândeşte cu mintea întreagă, ci amândoi gândesc în două direcţii greşite. Nu noi singuri ne aşezăm în corpul lui Christos. „Dumnezeu a pus membrele pe fiecare dintre ele în corp, după cum a voit" (1 Corinteni 12:18). Nici un membru din corp nu ar putea spune: eu nu am nevoe de un alt membru. Nici unul nu poate spune: pentru mine nu este nimic de făcut. Gândul adevărat este acesta: Pentrucă Tatăl meu m'a pus pe mine în corp, şi mi-a dat o măsură de credinţă de al cunoaşte şi de a mă încrede în cuvântul său, atunci trebuie ca şi pentru mine să fie ceva teren în care eu să-i aduc un serviciu înţelept; şi pe acesta eu trebuie să-l fac şi-l voiu face cu bucurie — nu pentru că eu aşi aduce vre un folos cine ştie ce mare Domnului meu, ci numai pentru ami dovedi eu în felul acesta iubirea şi supunerea faţă de el.

[6]Motivul ce îndeamnă pe fiecare membru la lucru pentru Domnul trebuie să fie iubire negoistă pentru Domnul, corpul său şi cauza sa; altfel serviciile nu-i vor fi plăcute, şi nici nouă nu ne vor fi de vre-un folos. Insemnătatea relativă a membrelor din corp, nu are să fie judecată de noi; pentrucă fiecare este însemnat, altcum Domnul nu l-ar fi pus în corp. Fiecare din corpul lui Christos este încredinţat cu anumite interese ale impărăţiei Domnului. Pentrucă interesele încredinţate unuia sau altuia sunt deosebite, de aceea deosebit este şi gradul de răspundere pentru fiecare. Fiecare să hotărască odată pentru totdeauna, că atât de sigur cum el face parte din corpul lui Christos, Domnul i-a încredinţat lui sau ei o anumită parte a intereselor împărăţiei sale, şi răsplata lui din urmă va fi după credincioşia ce a dovedit în păzirea acelor interese.

SUPRAVEGHETORI

[7]Organizaţiunea Domnului pe pământ este biserica sa, care este un corp compus din multe

membre. Din aceste, unele au poziţii de onoare iar altele de mai puţină onoare. Atât Sf. Pavel cât şi Sf. Petru spune că bătrânii sunt supraveghetori în biserică. De sigur aceasta este o poziţie de onoare, şi acela care este onorat cu un astfel de serviciu, ar trebui să cugete sobru (cumpătat) despre sine. Un supraveghetor este acela, care este pus să vegheze şi să îndrumeze mişcarea unui corp sau organizaţiuni, pentru ca afacerile acelei organizaţiuni să fie duse la îndeplinire conform planului sau scopului dinainte anunţat. El serveşte în capacitatea de păzitor sau sfătuitor, exercitând o supraveghere a intereselor predate lui. Poziţia sa înseamnă că el este de faţă în persoană, supraveghind cu deaproape luare aminte datoriile impuse asupra lui.

[8]De aceea, un bătrân este într'un înţeles administratorul sau tutorul afacerilor bisericei; prin urmare el are răspundere mai mare, care nici decum n'ar trebui să-l facă cu capul pe sus; ci cugetând sobru despre poziţia sa, el să fie foarte încrezător şi curajos în Domnul.

CUM DEVINE CINEVA SUPRAVEGHETOR

[9]Nici un frate nu să pune pe sine ca supraveghetor al adunării. Nici un frate nu poate să-şi ia singur poziţia de a îndruma afacerile bisericei. De aceea, cum poate el mergând pe cale nepotrivită, să ajungă la conducerea bisericei? Sf. Pavel răspunde: „Spiritul sfânt v'a făcut supraveghetori" (Fapte 20:28, *Diaglott*). De aceea, nu ar fi cu cale şi potrivit, ca fiecare care este conceput de spiritul sfânt să-şi preia singur poziţia de bătrân şi să îndeplinească datoriile acelei poziţii? Intr'adevăr nu. In aranjamentul Domnului toate sunt puse în ordine. Fiecare adunare este judecătorul propriilor ei interese sau afaceri. Devine deci datoria şi privilegiul adunării să pună de învăţători ai ei pe cine ea îi va alege, fiind călăuzită în alegerea acestora de îndrumările Scripturei. — 1 Timotei 3:1-7.

[10] Când o biserică sau adunare să întruneşte şi în mod sincer doreşte şi cere dela Domnul spiritul său sfânt, care să o îndrumeze în alegerea celor cari trebue să-i fie servi, şi atunci un anumit frate este pus înaintea adunării şi asupra lui să ia un vot, iar fratele acela primind numărul cerut de voturi, el trebuie socotit ca şi alesul Domnului; iar toţi cari au spiritul Domnului, vor fi mulţumiţi. Spiritul sfânt lucrând în felul acesta prin membrii Unsului îl constituie pe acel frate ca supraveghetor asupra acelei adunări.

DENUMIREA CANDIDAŢILOR

[11]Cine are privilegiul de a numi sau de a pune înaintea adunării pe aceia cari au să fie votaţi? Privilegiul acesta al fiecărui membru din adunare, afară de conducătorul acelei alegeri. Fratele care ocupă scaunul de conducere are datoria de a păstra ordinea, luând în seamă numirile şi punându-le înaintea adunării spre votare şi apoi să anunţe rezultatul. Ar fi cu totul nepotrivit pentru un frate care conduce să facă o numire. Dacă însă adunarea îi cere sfatul, el poate să şi-l dea — adecă dacă este sau nu potrivit un anumit frate. Dar a încerca ai dicta adunării cine are şi cine nu să-i fie servitorii, înseamnă stăpânire asupra moştenirii lui Dumnezeu, care este condamnată de Scripturi.

[12] Dacă copii Domnului ar avea deplină credinţă şi deplină încredere în el, şi ar crede că el îi conduce, atunci niciodată n'ar recurge ei la alegeri dinainte, sau de a încerca să-l influenţeze pe un frate sau soră să voteze sau nu pentru un anumit frate din adunare.

DATORIILE

[13]O parte a intereselor însemnate ale împărăţiei Domnului pe cari le-a încredinţat el servilor săi, este supravegherea şi îngrijirea turmei sale, viitorii membri şi soţi ai săi în împărăţie. Asemenea interese sunt arătate de Domnul în parabola sa despre talanţi şi dinari. Când ziua socotelei va sosi, răsplata pe care o vor primi servitorii, va fi măsurată de credincioşia cu care ei vor fi căutat de aceste interese încredinţate lor. In vîrtutea poziţiei în care este aşezat şi sub conducerea spiritului sfânt, bătrânul devine supraveghetorul afacerilor adunării sau bisericii; iar cu aceasta să pune asupra lui o răspundere de supraveghere cu multă seriositate, de a păzi, de a plănui şi de a îndruma mişcarea adunării, în scopul ca lucrul bisericei să fie dus la îndeplinire conform programei dumnezeeşti. Acuma bătrânul trebuie să-şi deie seama că el este îmbrăcat cu răspunderea de a căuta după interesele Domnului şi nu de interesele sale egoiste sau personale. Incercarea sa de a străluci înaintea oamenilor, ca el să fie lăudat, nu este o parte din oficiul său; ci e datoria lui de a căuta să placă Domnului şi de a hrăni turma Domnului. Turma nu este a bătrânului, ci a Domnului. Bătrânul nu face singur hrana din care are să se hrănească turma. Aceasta o face Domnul însuşi. Este datoria unui bătrân de a arăta turmei lui Dumnezeu unde şi cu ce să se hrănească; şi să împărtăşească aceasta hrană într'un mod bine regulat.

STUDIILE BEREANE

[14]Una din căile bine rânduite pe care Domnul a rânduit-o să împartă hrană turmei sale, este aceea a studiilor bereane. Sau că adunarea ca întreagă hotărăşte anume câte studii va ţinea în cursul săptămânei, sau însărcinează cu aceasta pe un comitet dintre bătrânii ei. In tot cazul, devine datoria bătrânilor de a sfătui pe adunare de numărul şi caracterul studiilor ce urmează să fie ţinute.

[15]Când un frate a fost numit să conducă un studiu berean, cum trebuie să procedeze el? In sine, ce ar trebui să-şi zică: Domnul a pus asupra mea datoria de a conduce acest studiu. Acest serviciu este o parte a intereselor împărţiei sale, încredinţate mie. Aşi putea eu fi credincios Domnului când aşi neglija se mă pregătesc bine şi să conduc acesta studiu?

[16]Felul acesta de a judeca ar fi cugetare cu minte întreagă. Prin urmare, datoria lui este de

a se pregăti înainte de timpul adunării. Această pregătire nu va să zică a te pregăti pentru ţinerea unei vorbiri la aceea adunare. Ci va să zică că el studiază bine lecţiunea sa, ca să fie în stare de a aduce pe scurt şi desluşit (răspicat) punctele însemnate din aceea lecţiune la timpul potrivit, aşa că altul să fie în stare să le cuprindă.

CUM TREBUE CONDUSĂ ADUNAREA

[17]Mare folos se trage dintr'un studiu bine condus. E o mare greşală pentru bătrâni de a face o predică la începutul studiului sau la ori care timp în cursul studiului unei astfel de adunări. El trebuie să ţină seamă, că el este pus acolo să hrănească turma, pentru ca turma să crească; şi una din căile cele mai bune pentru ei de a cuprinde şi a preţui adevărul este atunci când au ocaziunea de aşi spune părerile lor asupra întrebărilor. Fiecare din adunare ar trebui să aibă această ocaziune. Dacă un bătrân ocupă singur partea mai mare a timpului, atunci el tăgăduieşte membrelor aceasta ocaziune de a să hrăni şi a creşte şi prin aceasta nimiceşte-chiar scopul studiului. Noi propunem următoarea metodă ca fiind cea mai bună de a conduce un studiu:

[18]Serviciul să se deschidă cu o cântare, urmată de o rugăciune. Atunci conducătorul se aducă pe scurt punctele însemnate din ultimul studiu, aşa că studiul de faţă să-şi aibă legătura. El ar trebui să fie în stare a face aceasta într'un timp nu mai lung de trei minute. Atunci să citească prima întrebare şi să invite pe membrii adunării să răspundă, dacă întrebarea este mai importantă, să fie învitaţi doi trei sau mai mulţi să-şi deie părerile lor. Atunci să zică: mai este careva care ar avea părere deosebită? Dacă este, rugăm, să ni-o spuie. Dacă nu, atunci conducătorul să sumeze la olaltă răspunsurile la întrebare, care să nu-i ocupe mai mult decât o minută sau două din timp. Atunci conducătorul să invite pe careva din adunare, care poate ceti bine şi cu auz, răspunsul sau explicaţia din cartea din care să face studiul. Aceasta explicaţie din carte să închidă discuţia asupra acelei întrebări. Apoi conducătorul mai poate întreba: are cineva vreo întrebare care stă în directă legătură cu ceea pe care am discutat-o? Dacă în adunare se găseşte careva cu asemenea întrebări, conducătorul să invite pe unul sau doi să-şi deie părerile asupra întrebărei puse şi apoi să lase deschisă întrebarea pentru discuţie generală, dacă întrebarea e importantă. Atunci conducătorul să invite pe acela care a pus întrebarea, să-şi deie părerea; iar urmând lui, conducătorul să-şi spună pe scurt părerea sa. Şi atunci să se urmeze imediat la întrebarea următoare a studiului.

[19]Conducătorul n'ar trebui să îngăduie niciodată întrebări neînsemnate să fie aduse în legătură cu studiul. El ar trebui să ţină strictă rânduială şi să îngăduie să vorbească numai unei persoane odată, şi să nu îngăduie ca o singură persoană să spuie toate răspunsurile. Întrebări cari n'au legătură cu subiectul discutat, niciodată n'au să fie îngăduite. Întrebările trebuie mărginite la lecţiunea din mână, iar dacă să pune o întrebare neînsemnată sau uşoară, conducătorul să o sfârşească într'un fel frumos şi în câteva cuvinte şi să treacă la următorul punct al întrebării din studiu. De multe ori să pierde un timp preţios cu discuţii nefolositoare asupra unor puncte de însemnătate mică. Niciodată să nu uităm însemnătatea rezultatelor practice; adecă creşterea în cunoştinţă şi fructele spiritului. În mod binevoitor şi iubit, însă ferm (cu tărie) bătrânul trebuie să-şi îndeplinească datoriile şi se încurajeze adunarea la ajutor reciproc întru înţelegerea şi păstrarea păcii şi unirii în adunare.

[20]Aceste sunt numai sugestiuni, şi nici de cum regule arbitrare (după bunul plac). Iar dacă o aşa rânduială este păstrată, rezultatele sunt din cele mai bune.

ADUNĂRILE DE RUGĂCIUNE ŞI MĂRTURISIRE

[21]Aceste adunări sunt în mod deosebit pentru edificarea spirituală a turmei. Bătrânul trebuie să fie prezent la adunare şi exact la timp, iar serviciul să se deschidă cu o cântare şi rugăciune. Dacă se crede de cuviinţă, mai mulţi pot fi învitaţi să se roage la începutul adunării. Toate adunările au pentru mărturisire acelaş text în fiecare săptămână. Prin urmare conducătorul ar trebui să citească textul sau să invite pe un altul, şi apoi să-i facă un mic comentar cam de mărimea celor ce apar în Turnul de Veghere.[1]) Acest comentar niciodată să nu treacă peste cinci minute. Dacă conducătorul ocupă un timp mai lung, el tăgăduieşte membrelor adunării privilegiul de aşi îndeplini partea lor. „Prin iubire servind unu altuia." Dacă într'o adunare se află până la treizeci de persoane (presupunând că fiecare din aceştia doreşte se mărturisească), iar conducătorul ocupă singur o bună parte din timp, mulţi rămân fără ocaziune şi astfel li se tăgăduieşte un drept cuvenit. Conducătorul ar trebui ca să îndemne pe fraţi să se silească aşi da mărturisirile lor pe linia textului din săptămâna aceea, şi cu înţelesul acelui text, iar fiecare să fie scurt şi la punct, aşa că tuturor să li se deie ocaziunea de participare.

[22]Pentru a creşte în asămânarea Domnului, noi trebuie să ne hrănim cu cuvântul său. Deaceea este important, ca mărturisirile noastre să fie după cugetul exprimat în text. Mărturisirile cu privire la năcazuri şi alte tulburări, cum şi experienţele neînsemnate, nu sunt deloc folositoare. Unii bătrâni aşa cred, că ei trebue să facă un mic comentar la sfârşitul fiecărei mărturisiri. Noi credem că aceasta nu este de trebuinţă şi nu serveşte interesele mai bune ale adunării. Se înţelege noi nu putem stabili o

1) Turnul de Veghere englez conţine pentru fiecare săptămână un vers din Scriptură, căruia i se dă o mică explicaţie, cam de o jumătate de coloană, iar textul acesta serveşte tuturor claselor ca bază la mărturisire ce are loc odată pe săptămână, care se face uniform pretutindeni Miercuri seara. Vezi pag. 92 din acest număr. — *N. Red.*

regulă fixă ci numai dăm aci câteva sfaturi. Să avem noi în minte totdeauna, că aceste adunări sunt mai ales pentru a hrăni turma lui Dumnezeu, ca cei slabi să crească și să se întărească iar cei tari să devie și mai tari. Deaceea datoria bătrânului este de a îndrepta cugetele adunării înspre hrana pregătită din cuvântul lui Dumnezeu.

NEGLIJAREA ADUNĂRILOR

[23]Să presupunem că un bătrân a fost numit să conducă cutare adunare, iar el neglijează să vie la adunare și totodată neglijează să-și caute în loc pe altul care să servească în locul său. Este aceasta purtare scuzabilă? Să vedem. Fiecare bătrân așezat într'o astfel de poziție să-și răspundă la aceasta întrebare prin punându-și sieși o altă întrebare, astfel: „Pot eu să privesc pe Domnul meu în față și să-i zic: Iubite Doamne, tu mi-ai încredințat mie anumite interese ale împărăției tale și pe mine mai denumit să conduc această adunare și prin aceea să hrănesc turma ta. Dar eu eram obosit și nu mă simțeam atras să merg la adunare; și de fapt am fost așa de înghițit de alte afaceri încât nici nu am avut timpul să-mi caut un înlocuitor. Eu am pus ca sigur, că turma o să se îngrijească de mine." Crezi tu că Domnul îi va zice: „Bine serv bun și credincios?" Sau că îi va zice altceva: „Oh tu serv leneș și nepăsător, dacă tu socotești atât de ușoratic răspunderea ce am pus asupra ta, de ami hrăni turma, tu cel puțin trebuia să-mi fi făcut aceasta de cunoscut ca eu să mă pot îngriji de un altul care va avea timpul necesar să ia seamă de turma mea."

[24]Nici chiar un om de afaceri pământene nu ar scuza pe servul său care neglijează datoriile impuse asupra lui. Putem noi aștepta ca Domnul să aprobe pe servii săi cari nu iau la inimă interesele turmei sale și să caute cu credincioșie de acele interese? Cugetând cu mintea întreagă, conducătorii ar trebui să-și zică: Domnul meu m'a pus la datoria aceasta. Eu nu pot să o neglijez. Iubirea mea pentru turma sa mă constrânge să fac totul ce pot pentru ea.

PREA MULTĂ PREDICARE

[25]Câteodată bătrânului îi vine ispita de a devota tot timpul său numai la predici în adunare sau în public, spre înlăturarea studiului. Rezultatul este, că adunarea nu prosperează. Nimic nu ajută mai mult unei adunări să crească decât când dai fiecăruia să facă ceva. Deaceea fiecare din noi să se pună pe lucru dacă dorim a ne ajuta unul pe altul să creștem. O anumită măsură de predică este foarte potrivită și aprobată de Domnul; dar când aceasta se face pe socoteala sau abatерei dela studii, interesele turmei nu sunt cuvenit îngrijite. Puțini oameni pot sta și să asculte un ceas întreg pe vorbitor și să-l urmeze în toate punctele sale; dar dacă o persoană se găsește în o adunare de studiu, și așteaptă în fiecare moment să fie invitat să-și dele răspunsul, el este pe pază în orice moment, veghiază și este gata totdeauna să ia parte, și prin urmare urmărește de aproape fiecare punct, fiecare cuget exprimat. Și din aceasta el, cum și adunarea, câștigă mult. Experiența a dovedit că adunările cari au mai multe studii, înaintează mai bine.

A SERVI ALTOR ADUNĂRI

[26]Prima datorie a unui bătrân este de a servi adunării la care el este ales ca bătrân, și peste care spiritul sfânt l'a făcut astfel supraveghetor. Domnul a pus asupra lui însărcinarea, și deci răspunderea, de a căuta de interesele acelei adunări particulare. Prima lui datorie este de a vedea că turma este bine îngrijită și căutată. Noi credem că dacă un bătrân ar aprecia aceasta cum se cuvine, și și-ar da seama de răspunderea sa față de Domnul, el ar fi mai puțin gata să primească chemarea dela o altă adunare de ai predica, până mai întâiu el nu este pe deplin convins și asigurat că cineva altul va fi care să servească adunării la care el este ales. Este nepotrivit unui bătrân să primească chemarea dela o alta adunare când timpul său este cuprins cu adunarea la care este ales. El ar trebui să știe, că prima lui datorie este de a vedea de interesele spirituale ale adunării la care este ales.

[27]Datoria unui bătrân nu se mărginește numai la a ținea predici, a conduce studii, adunări de mărturisire, etc. Domnul a dovedit aprobarea sa de a să predica evanghelia prin tipărituri, și a pus vestea tipărită în mânele poporului său cu care să meargă dela ușă la ușă. Ca supraveghetor și sfătuitor al turmei Domnului, o parte din datoria și privilegiul unui bătrân este de a fi cel dintâiu în acest lucru. Un bun conducător, niciodată nu îndeamnă pe alții să facă ceva ce însuși nu ar face-o. El ar trebui să fie pildă turmei, să meargă înaintea ei, după cum și Păstorul Bun merge înaintea oilor Sale, și ia parte în lucrul la care alții sunt îndemnați să-l facă. El ar trebui să meargă cu alții din adunare și să le dovedească marele privilegiu de serviciu prin ducerea vestei adevărului acasă la popor. El ar trebui să-și facă un obiceiu al datoriei sale să ia parte la toate adunările, afară numai în cazuri cari absolut nu se pot înlătura, și acolo să încurajeze pe toți ceilalți din turmă ca să ia parte la careva serviciu.

SERVICIUL

[28]Creșterea și desvoltarea turmei depinde în mare măsură de *silință*. (2 Petru 1:10) Apostolul spune că fiecare are nevoe de aceasta silință. (Evrei 6:11) Silința aceasta să aplică la îndeplinirea serviciului nostru înțelept adus Domnului în interesul cauzei sale. Deaceea cuvenita supraveghere a turmei lui Dumnezeu, înseamnă că bătrânul ca un supraveghetor va studia și va plănui cum se ține pe fiecare

membru al turmei bineocupat în serviciul Domnului. Fiecăruia să se deie, şi apoi să fie încurajat, să facă ceva; iar mintea membrelor va fi astfel fixată asupra Cuvântului Domnului şi o însemnată creştere se va observa curând.

[29]Ar fi cu totul greşit a discuraja pe diaconi, şi bătrânii ar trebui totdeauna să-i încurajeze în serviciul lor; şi în vreme ce diaconii n'au să participeze cu drept de vorbire la adunările bătrânilor, ei să fie invitaţi a lua parte la aceste adunări ca ascultători şi observatori, ca astfel şi ei să înveţe şi cu timpul să fie avansaţi în serviciu. Să nu fie ţinuţi înapoi pentru că, din întâmplare, ei sunt tineri; ci să ne aducem aminte că Timotei era foarte tinăr când Domnul l-a aşezat în serviciul său. Este o deosebită parte din datoria bătrânilor de a vedea că fiecare din adunare are ceva de făcut şi o face spre mărirea Domnului.

SFĂTUIREA

[30]Când într'o adunare sunt mai mulţi bătrâni, aceştia ar trebui să aibă întruniri de bătrâni cât mai adese pentru a se sfătui despre bunul mers spiritual al adunării şi să se studieze şi rânduiască căi şi metode pentru înaintarea intereselor spirituale ale adunării. Bătrânii, amintindu-şi că spiritul sfânt i-a încredinţat să fie supraveghetori ai turmei, bine trebuie să ştie că Domnul, prin mijlocirea spiritului său, îi va îndruma pe calea pe care ei tribuie să meargă întru căutarea binelui spiritual al turmei — dacă ei îşi dau silinţa întru căutarea de a cunoaşte acea voe şi calea Sa. — Proverbe 3 : 5, 6.

[31] Pentru bătrâni a se sfătui împreună nu numai este un bine, dar este de o neapărată trebuinţă pentru pacea şi înaintarea adunării. Când fiecare bătrân din o adunare are spiritul Domnului şi să sileşte să desvolte fructele şi harul spiritului şi să ajute pe alţii să facă totaşa, el va fi în stare să vadă ochiu la ochiu cu alţii de un asemenea spirit; iară sfătuirea cuvenită a afacerilor bisericei, făcându-se mai întâiu între bătrâni, ei vor putea să se prezinte cu aceste afaceri înaintea adunării în unire şi astfel de multe neplăceri vor fi scutiţi atât ei cât şi turma. Unde se păzeşte spiritul Domnului, acolo este pace. Este aproape ca sigur, că unde bătrânii sunt uniţi în spirit şi fapte şi mişcaţi de spiritul sfânt, nu se vor ivi niciodată neplăceri serioase în adunare.

[32]Prin urmare o importantă datorie a bătrânilor este silinţa lor de a lucra pentru pacea adunării. In privinţa aceasta ei ar trebui să fie pilde ale turmei.

PROBĂ DE IUBIRE

[33]Poziţia de bătrân nu este aşa uşor de ocupat şi de a o ocupa în modul cuvenit, pentru că adversarul a pus multe ispite în calea servilor Domnului. Toţi membrii unei adunări ar trebui să aibă cuvenitul respect pentru bătrânii lor, şi să se roage pentru ei, să-i incurajeze, şi să le ajute; şi unde bătrânii îşi dau silinţa să fie un exemplu al turmei, aceasta e de obiceiu urmarea. Niciodată n'ar trebui o adunare să-i ajute adversarului să desvolte ambiţiunea într'un bătrân; pentru că ambiţiunea rareori nu duce la mândrie, iar mândria este o urâciune înaintea Domnului. Câteodată câte un bătrân este ispitit aşi devota tot timpul şi energia sa predicărilor publice, şi aceasta spre neglijarea binelui spiritual al turmei lui Dumnezeu. Aceasta poate să conducă la o dorinţă ambiţioasă dea primi lauda oamenilor; şi deaceea lauda oamenilor să caută. Aceasta aplecare trebuie cu îngrijire vegheată, şi fiecare membru al turmei ar trebui să-i ajute fratelui său a se păzi în privinţa aceasta.

[34]Sunt şi încă alte lucruri pământeşti cari tind să întoarcă pe bătrân dela adeveratele sale datorii ca un supraveghetor al turmei Domnului; şi deaceea, adevărata sa iubire pentru Domnul este sub probă. Nu se spune aceasta în ton critizător, ci mai mult ca o sugestie şi sfat, pentru a ajuta unora să se păzească de aceste curse ale adversarului.

[35]Era un timp când Sf. Petru cugeta mai mult despre aprobarea lumii decât de datoria sa faţă de Domnul, şi care a avut urmarea de al tăgădui. Mai târziu el s'a căit. După învierea sa, în mod gentil Domnul l'a mustrat prin întrebându-l: „Petre, mă iubeşti pe mine mai mult decât acestia?" şi Petru i-a răspuns: „Aşa este Doamne, tu ştii că te iubesc." Iar Domnul i-a zis: „Paşte meluşeii mei." Pentru a doua oră Domnul i-a pus aceeaşi întrebare, iar Petru i-a dat acelaş răspuns; şi Domnul iarăşi i-a zis: „Paşte oile mele." A treia oră Isus l-a întrebat: „Mă iubeşti?" la care Petru i-a răspuns: Doamne, tu ştii tot, tu cunoşti că te iubesc". Şi Isus i-a zis: „Paşte turmele mele." — Ioan 21 : 15—17.

[36]Prin urmare, prin cuvintele aceste să dovedeşte pe deplin, că hrănirea turmei Domnului sau nepăsarea aceştia, este o adevărată probă a iubirei şi devotării noastre Domnului. Sumând vorbirea dintre Domnul şi Petru, şi spusă cu alte cuvinte, Domnul i-a zis: „Petre, tu zici că mă iubeşti. Dovada acelei iubiri se va arăta prin aceea că tu vei ţinea poruncile mele. Porunca mea este aceea ca tu să iubeşti pe oile mele, şi aceea iubire către oi tu o vei dovedi prin felul cum îţi vei da silinţa întru ale hrăni. Unele dintre ele sunt tinere şi slabe. Ele au nevoie de grijă deosebită. Ele sunt membre ale turmei mele, şi eu le iubesc; şi dacă tu în adevăr ai aceea iubire care e caracteristică tuturor din casa Tatălui meu, atunci tu vei dori să hrăneşti turma mea".

[37]Sf. Petru n'a uitat niciodată această lecţiune; şi mai târziu, scriind sub inspiraţiunea spiritului sfânt, el îndeamnă pe fraţii săi să hrănească turma lui Dumnezeu şi să o supravegheze de bună voie, îndemnaţi numai de iubire neegoistă. — 1 Petru 5 : 2.

[38]Cu o altă ocaziune Isus a zis: „Dacă mă iubiţi pe mine, veţi păzi poruncile mele". (Ioan 14 : 15) Una din acestea porunci pusă în mod deosebit asupra bătrânilor este, prin urmare, de a hrăni turma Domnului; deci noi arătăm iubirea noastră pentru Domnul în măsura votaţiunei ce depunem întru a căuta de interesele spirituale şi binele turmei sale, fraţii noştri. Domnul dă acest privilegiu bătrânilor pentru binele lor deosebit. El pune în mânele lor interesele sale ca ei să aibă ocaziunea de aşi arăta devotamentul şi dragostea lor faţă de dânsul.

FERICITUL PRIVILEGIU

[39]Câteodată un băiat, care mai târziu devine creştin, este crescut la ţară unde să crese oile. Este o datorie a sa de a hrăni oile Tatălui său şi de a se îngriji de ele. Câteodată să întâmplă, că într'o zi friguroasă şi de furtună un meluşel s'a rătăcit din turmă şi este găsit departe şi suferind. Băiatul îndată judecă astfel: „Acesta este meluşelul tatălui meu, şi eu trebuie să mă grăbesc să-l aduc din frig şi ploaie, să-l încălzesc şi să-l hrănesc, şi apoi să-l duc în turmă". Băiatul are plăcere în a face aceasta pentru că el învăţase al iubi pe miel pentru că el iubeşte pe tatăl său şi doreşte ca să-i placă, cărui aparţine turma. El socoteşte poziţia sa de păzitor al oilor una fericită, şi-şi dă toată silinţa să o îndeplinească credincios, ca el să primească aprobarea tatălui său şi totodată să facă un bine turmei.

[40]Biserica este turma lui Dumnezeu, Tatăl nostru ceresc. Primul Păstor este Domnul Isus, dară hrănirea turmei sale este o mare parte a intereselor împărăţiei sale. Bătrânilor, el le zice: „Voi sunteţi supraveghetorii turmei mele. Căutaţi bine de meluşeii mei; hrăniţi turma mea. Eu îmi încredinţez acest interes vouă. Veţi vedea pe unul dintre acestia discurajat, afară în ploaie, în frig şi iubirea lui răcind. Este privilegiul voastru de a alerga la acela unul, de al încuraja, de al mângâia, de ai încălzi inima sa, al hrăni, şi de al întoarce iarăşi în turmă. Iubirea voastră pentru mine se va arăta prin credincioşia voastră pentru îndeplinerea acestei datorii".

[41]Câteodată ni se dă să vedem cum fraţi tineri să străduiesc să crească în cunoştinţa de Domnul şi fructele spiritului sfânt, şi având dorinţă de a fi înaintaţi, că ei să poată servi mai bine şi în mod direct interesele Domnului. Nu este necuviincios pentru ei de avea aceasta dorinţă. Sf. Pavel zice: „Credincios este cuvântul, că dacă doreşte cinava episcopie 1), bun lucru poftesţe". (1 Timotei 3 : 1). A descuraja pe un frate tiner care să străduieşte spre înaintare este un lucru foarte rău. Ar arăta o lipsă de iubire pentru Domnul şi turma sa. Din contră, să cere bătrânilor ca să-i încurajeze şi să le fie un exemplu vrednic de imitat.

[42]Ce fericit privilegiu are un bătrân de a supraveghea interesele spirituale şi prosperitatea turmei Domnului! Ce poate aduce inimei mai mare bucurie decât aceea de a şti că el este călăuzit de Domnul pentru servirea turmei sale! Şi când fapta este totdeauna mişcată de iubire, bătrânul creşte tot mai mult în asemănarea Domnului. El iubeşte turma mai mult; şi iubitele oi îl iubesc pe el mai mult, tocmai după cum ar şi trebui să facă. Isus îl iubeşte mai mult pentru credincioşia sa. Tatăl ceresc îl iubeşte mai mult, pentru că el îşi arată iubirea sa pentru turma Tatălui. Fericit este privilegiul aceluia care este însărcinat să hrăneasică turma Domnului.

RĂSPLATA CREDINCIOŞIEI

[43]Ceea ce îi place Domnului este o iubire şi credincioasă devotaţiune pentru interesele împărăţiei sale. Cel mai de seamă interes al împărăţiei este îngrijirea acelora cari vor compune clasa împărăţiei. O bună parte a intereselor împărăţiei s'a încredinţat bătrânilor, pentru că ei sunt supraveghetorii turmei. In îndeplinirea datoriei sale de presbiter sau bătrân, Sf. Petru cu toată sinceritetea doria să ajute fraţilor de a aprecia cum se cuvine privilegiul lor. Şi deci i-a îndemnat zicând: „Fraţii mei presbiteri sau bătrâni, hrăniţi turma ceea dintre voi. Fratele Pavel v'a spus cum spiritul sfânt v'a făcut să fiţi supraveghetori ai turmei lui Dumnezeu. Indepliniţi dar supravegherea această cu bună voinţă şi nu ca constrânşi, pentru că aceasta nu este potrivit cu voia lui Dumnezeu. Şi aceasta să nu o faceţi pentru câştig material, nici pentru a fi lăudaţi de oameni; faceţi-o cu bucurie, mişcaţi totdeauna de aceea iubire neegoistă care este caracteristică casei lui Dumnezeu. Nu stăpâniţi peste turma lui Dumnezeu, pentru că aceasta ar însemna că arătaţi un spirit greşit; ci fiţi exemple ale turmei în cuvânt, în faptă, în serviciu, în devotaţiunie şi iubire; iar când se va arăta Prim-Păstorul, voi veţi primi o coroană a mărirei care nu piere. Nu căutaţi după cinstea oamenilor, ci aşteptaţi-l pe Domnul, el se vă deie onoarea care va fi eternă."

[44]Prim-Păstorul trage acum socoteala cu servii săi, interesându-se de aproape de felul cum ei caută de interesele împărăţiei sale. Deaceea, fraţilor bătrâni, să ne examinăm pe noi însine pentru a ne asigura dacă noi hrănim turma Domnului credincios şi mişcaţi cu totul numai de iubire. Dacă cumva ne găsim în privinţa aceasta scurţi, şi suntem aplecaţi spre discurajare şi de a pierde încrederea în Domnul, să ne aducem aminte, că aceste lucruri Domnul ni le aduce spre atenţiune pentru a ne da ocaziunea să facem mai bine; şi atunci să hotărâm a deveni îndată mai diligenţi, mai silitori, cu mai mare grijă şi de acum înainte cu mai mare credincioşie pentru îndeplinirea acestor datorinţi. Domnul să ne ajute să putem îndeplini cu credincioşie aceste datorii şi privilegii dumnezeeşti, ca să putem zice şi noi fără sfială la sfârşitul căii noastre: „Făcut-am, precum mi-ai ordonat."

1) In Biblia greacă cuvântul „episcop", este bătrân.

Şi ca bătrânul, Sf. Pavel: „Luptă bună m'am luptat, drumul l-am făcut, credinţa am păzit; în sfârşit îmi este păstrată a îndreptăţirii cunună, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, dreptul Judecător, dar nu numai mie, ci şi tuturor care au iubit arătarea lui." — Ezekiel 9:11; 2 Timotei 3:7, 8.

45Organizaţiunea lui Dumnezeu pe pământ este mică la număr, dar puternică în Domnul şi în puterea atotputerniciei lui. Oştirea lui Satan să lasă lupeşte asupra ei. Dar dacă ei, în spiritul Domnului, stau uniţi, ei sunt un zid de netrecut contra oricăror duşmani. Deaceea, toţi bătrânii şi toţi membrii turmei lui Dumnezeu, să fie constrânşi din ce în ce tot mai mult în legăturile cereşti în iubirea familiei cereşti, trăind împreună în pace şi sfinţenie şi punând orice silinţă de a căuta numai de interesele Regelui nostru. Făcând aceasta, noi vom intra chiar acum în bucuria Domnului nostru, fiţi veseli în prezenţa sa şi nu peste mult vom primi răsplata deplină care va fi a noastră pe vecie.

INTREBĂRI PENTRU STUDIUL BEREAN LA ARTICOLUL PREMĂRGĂTOR

Ce ne va ajuta nouă să aducem un serviciu real şi practic Domnului nostru? § 1, 2.

Crezând că Domnul este prezent, care trebuie să fie starea credinţei? § 3.

Fiind în Corpul lui Christos, ce cuget trebuie să purtăm noi în minte? § 4, 5.

De când interesele împărăţiei sunt puse în mâinile noastre, ce trebuie să fie motivele mişcătoare în activitatea noastră? 6.

Ce sunt datorinţele unui bătrân şi care trebuie să fie conducerea unui bătrân § 7, 8.

Se aleg bătrânii ei înşişi? Dacă nu, pentru ce nu? § 9, 10.

Cine votează? Ce sunt datoriile unui conducător de alegere? § 11.

Ce însemnează alegerea înainte de vreme şi se cuvine să se facă aceasta? § 12.

Care este unul din cele mai însemnate interese ale împărăţiei şi cum să descarcă cineva de această obligaţiune? § 13.

Care este metoda mai bună pentru a împărţi hrana la turmă? § 14.

Cum şi prin ce mijloace poate un bătrân servi mai bine interesele unei adunări? § 15, 16.

Prosperează turma dacă bătrânul rumăgă singur toată hrana împărţită? § 17.

Arată o cale bine rânduită de a conduce un studiu? § 18.

Este cu cale pentru cineva să redeschidă o întrebare după ce conducătorul a sumat-o şi a terminat-o, pentru a trece la următoarea întrebare din studiu? § 18.

Cine hotărăşte dacă o întrebare este neînsemnată sau neavând nici o legătură cu studiul? Să aşteaptă dela adunare să ajute conducătorului să păstreze pace şi unire în adunare? § 19, 20.

Care e metoda cea mai bună de a conduce adunările de rugăciune şi mărturisire? § 21.

Care este scopul textului săptămânal? § 22.

Este bătrânul scuzabil pentru că neglijează să ia parte la studiul la care este denumit să-l conducă sau să-şi rânduască înlocuitor? § 23, 24.

Care adunări prosperează mai bine? Arată filozofia acestei lucrări. § 25.

Care este prima datorie a bătrânului? Când poate el servi altor adunări? 26.

Ce datorie mai are bătrânul şi cum poate să fie el exemplu turmei? § 27.

Ce lucruri sunt trebuincioase pentru o creştere spirituală? 28.

Cum pot fi încurajaţi diaconii şi de cine? § 29.

Este folositor pentru bătrâni să ţină adunări de sfătuire între ei? § 30-32.

De ce trebuie să se facă rugăciuni pentru bătrâni şi să fie încurajaţi? Cum pot ei fi scutuţi de adversar? § 33.

Cum pot fi bătrânii (şi toţi membrii adunării) să fie păstraţi de iubirea Domnului? § 34-38.

Care este plăcerea băiatului care află un miel rătăcit de turmă? § 39.

Ce putem noi învăţa din aceasta? Şi cum se aplică? § 40.

Ce beneficii sporesc activitatea fraţilor tineri? § 41.

Dacă toţi fraţii ar fi înaintaţi ca să fie bătrâni ar putea aceasta să fie un motiv de bucurie pentru bătrâni? § 42.

Bazat pe iubire, ce fu îndemnarea Sf. Petru şi pentru ce? § 43.

Ce trebuie să facem dacă ne găsim seurţi în a servi interesele împărăţiei? § 44.

Ce cauze sunt pentru o unire în mişcare, umăr la umăr a poporului lui Dumnezeu, cu deosebire la timpul acesta? § 45.

Watch Tower, 1 Iunie 1923.

FICA REGELUI, MIREASA, SOŢIA MIELULUI

„Iată-şi măreţic este Fata Regelui în camera sa, ţesătură de aur este veştmântul ei. În veştminte pestriţe ea se aduce la Rege." — Psalm 45:14, 15.

PSASAGIUL de mai sus, în mod poetic şi pictoresc ne atrage atenţia la una din acele figuri-frumoase, prin care se înfăţişează în Scripturi legătura strânsă şi scumpă dintre Christos şi Biserica Sa aleasă. Fiecă icoana este a Căpitanului şi Soldaţilor săi, a Păstorului şi Oilor Sale, a Stăpânului şi a Slugilor sale, a Capului şi membrelor sale sau reprezintă pe Mire şi Mireasă, fiecare ilustrează legătura scumpă dintre Domnul nostru şi Biserica Sa, şi fiecare îşi are partea ei însemnată.

Dar desigur, nici una din aceste nu este atât de însemnată şi frumoasă ca aceea care o examinăm acuma — Domnul nostru Fiul Regelui, înălţat la cer la dreapta Tatălui pe tron, şi Biserica în glorie, Regina şi comoştenitoarea Sa în Impărăţia Milenială ce va fi stabilită în curând.

Examinarea acestor icoane ale lucrurilor cereşti, are de scop să ridice gândurile „noui creaţiuni" a fiilor spirituali ai lui Dumnezeu, dela cele pământeşti şi sensuale spre cele eterne, pe cari ochiul nu le-a văzut, şi nici în urechi n'au intrat, şi nici la inima omului n'au pătruns, lucrurile ce le păstrează Dumnezeu pentru aceia care-l iubesc mai presus de orice. — 1 Corinteni 2:9.

Versurile contextului din Psalm descriu măreţia Mirelui ceresc — care în timpul vieţii lui de pe pământ era mai frumos decât toţi fii oamenilor; că harul dumnezeesc se revărsa de pe buzele lui şi că Tatăl din cauza credinciosiei lui,

l-a binecuvântat și înălțat foarte sus. Apoi ni se vorbește despre inaugurarea Împărăției sale mileniale la a doua Sa venire, când ca Unul Atotputernic va veni în mărire și strălucire biruind pe Satana, păcatul și moartea.

Suntem asigurați că va domni fericirea și adevărul, iar pe pământ va stăpâni îndurarea și dreptatea, deși aceste vor veni numai în urma unui mare timp de tulburări. Săgețile Adevărului Său sunt înfățișate ca străpungând în inimă pe toți dușmanii săi, totașa precum cuvintele Apostolului din ziua Cincizecimiei au străpuns pe ascultătorii săi și i-a lovit la inimă și i-a făcut să strige. „Ce să facem bărbați frați". Așa vor cădea oamenii înaintea împărăției Dreptății ce se ridică. Toți genuchii vor trebui să se plece și toate limbile să mărturisească de mărirea acestei împărății. Toți aceia cari nu vor voi să facă aceasta, în imprejurările favorabile ce vor predomina, vor fi „nimiciți cu desăvârșire din mijlocul poporului". (Fapte 3:23) Atunci toți vor mărturisi: „Tronul Tău Dumnezeule, stă în etern și perpetu; sceptrul Impărăției Tale, sceptrul dreptății este. Deaceea, unsu-te-a Dumnezeu, Dumnezeul Tău, cu oleul bucuriei mai mult decât pe soții Tăi".

„REGINA ȘI AURUL DE OFIR"

Zugrăvirea aceasta se referă la viitor. Acum Biserica nu este Regină, nici Mireasă, nu este în haina glorioasă; ea este numai o „fecioară logodită" invitată să devie Mireasa Melului. Acuma ea este încă în corpul ei de umilință, sau „corpul smereniei". Dar ea va fi schimbată prin prima Inviere, și apoi va fi „Corpul măririi", Mireasă preamărită. (Filipeni 3:21) Acuma ea este o tovărășie compusă din fecioare înțelepte și neînțelepte, și multe amestecături „străine", cari nu sunt fecioare de loc. Timpul încercării încă nu s'a sfârșit. Incă nu este bine hotărât cine, prin credința sa, își va face sigură chemarea și alegerea sa pentru un loc din clasa Miresei, și cine vor fi fecioarele, însoțitoarele ei, cari îi vor urma ei — despre care se vorbește în versul 14.

Noi nu ne mirăm că unii nu pot și nu vor să creadă că s'a prevăzut o astfel de cinste pentru Biserica „aleasă". Este aproape ceva prea măreț ca să fie crezut; este ceeace Apostolul o numește „înalta noastră chemare" și „chemarea noastră cerească", și este pentru noi o invitare de a ieși nu numai din păcat, ci și din rândul ființelor pământești, și a fi înălțați mai presus de îngeri, puteri, domnii, stăpâniri, fie din veacul acesta sau cel viitor — tocmai la natura divină. Aceasta este un ceva mare, și mintea omenească, cum și starea noastră joasă, caută se argumenteze în contra acestei înalte invitări. Dar avem cuvintele Apostolului, și ce alta putem noi să facem cu ele? El ne spune că Dumnezeu ne-a „dăruit făgăduiuți prețioase și mari ca prin acestea să ne facem părtași ai firii dumnezeești". (2 Petru 1:4) Se cuvine ca poporul Domnului să primească aceste mari lucrări cu aceea simplicitate despre care Scripturile ne vorbesc că este înfățișată foarte bine printr'un „copil mic" — „neîndoindu-ne în nimic". Zice Sf. Pavel: „Acel ce ne-a dat nouă de bună voe pe Hristos, nu ne va da oare toate împreună cu dânsul?".

Sf. Ioan întărește aceea părere, când zice: „Iubiților, acuma știm că suntem fii ai lui Dumnezeu (chiar în starea noastră nedesăvârșită), dar încă nu s'a arătat ce vom fi (cât de glorioși); dar știm că atunci când se va arăta, vom fi asemenea lui, pentrucă-l vom vedea așa după cum este". (1 Ioan 3:2) A fi cu dânsul, a fi părtaș, la mărirea sa, a fi asemenea Lui, care este icoana Tatălui, este ideea cea mai înaltă ce o putem avea despre lucrurile glorioase pe cari le păstrează Dumnezeu pentru aceia care-l iubesc suprem.

Priviți iarăși la Regină și podoaba ei glorioasă. Observați vestmântul curat, nepătat și alb, ce înfățișează curățenie și dreptate. Aduceți-vă aminte că ea a făcut odată parte din lume, membrele ei au fost „fii ai mâniei, întocmai ca și ceilalți. Țineți seamă de faptul că, prin credință, ea a primit meritul jertfei Mântuitorului și astfel ea s'a acoperit în mod figurativ cu haină dreptății Lui, pe care lumea n'o vede, dar la care privește Tatăl ceresc. Țineți seamă că din cauza acestei haine care-i ascunde defectele ei naturale, i s'a permis să se consacreze și să devină fecioară logodnică a Mântuitorului Uns, și mai târziu comoștenitoarea lui la împărăție. Cât de minunate sunt aceste trepte de îndurare! Privind puțin în viitor noi o vedem pe dânsa îmbrăcată, nu în haina dreptății atribuită (socotită) ci în haina dreptății, proprie (actuală). Cea atribuită avea să o poarte până la schimbarea ei din ființa smerită, nedesăvârșită pământească în una spirituală, la prima Inviere. Atunci ea devenind desăvârșită, haina ei e să devie actuală. In corpul spiritual ea devine dreaptă, fără pată, fără păcat, o tovarășă potrivită și comoștenitoare pentru marele Rege al Gloriei.

Dar priviți mai aproape. Observați că haina din „in" fin este frumos brodată — „este o țesetură pestriță", delicată. Aceasta încă trebue să aibă o însemnătate. Figurile brodate înfățișează grațiile Spiritului: blândețea, gentileța, răbdarea, suferința îndelungată, bunătatea frățească, dragostea. A, desigur, Regina este într'adevăr „măreție" pe dinlăuntru și dinafară. Puterea Domnului cu concursul ei, va desăvârși aceasta minunată țesătură. Ea este opera lui, dar nu fără voia și colaborarea ei. Activitatea Domnului asupra ei se va arăta prin Cuvântul și Spiritul Său; și în măsura ce ea se va ținea de aceastea va fi „schimbată dela mărire la mărire", iar la schimbarea din urmă, ea va experienta o preamărire desăvârșită.

Noi am amintit, că există o deosebire între haina atribuită ce o poartă acuma logodnica și aceea pe care o va purta ea când va fi schimbată — că haina de acuma este haina atribuită a lui

Christos care acopere păcatelo ei, și că cea glorioasă din viitor va fi o haină proprie, actuală a dreptății, „dreptatea sfinților". Observăm că pe amândouă se află niște brodări. Haina care ne este acuma atribuita e întipărită cu semnele și experiențele delicate pe cari Domnul le întipărește, și pe cari ne asigură că vor fi folositoare nouă, cari sunt spre plăcerea lui și vor fi necesare gloriei noastre viitoare.

Aprecierea chemării noastre înalte, credința noastră în ea, și dragostea noastră pentru Mirele ceresc și dorința de ai plăcea Lui, ne îndeamnă să folosim orice oră, orice moment posibil pentru a lucra la glorioasele brodării ce sunt întipărite pe haina noastră. Orice împunsătură trebue făcută cu îngrijire și osteneală. Fiecare parte a schițării trebue studiată cu îngrijire. Haina însăși trebue ținută curat, nepătată. Cine este în stare să facă aceste lucruri? Desigur numai aceia cari într'adevăr sunt logodiți cu Regele ceresc și care-l iubesc din toată inima lor, și cari cu credință și răbdare așteaptă a doua venire a Sa, care a fost promisă, pentru a lua Mireasa la Sine și pentru a așeza Impărăția Sa pentru binecuvântarea și ridicarea lumii.

ADĂUGAȚI LA CREDINȚĂ

Sf. Pavel vorbește despre această operă a brodării și de adaugerea unei cusături la alta pentru a o desvolta, zicând: „Suferința pricinuește stăruință, iar stăruința încercare și încercarea nădejde: iar nădejdea nu dă de rușine, pentru că iubirea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin spirit sfânt care ne fu dat nouă. (Rom. 5:3-5) Sf. Petru zice: „Mai adăugați la credința voastră vîrtutea, iar la vîrtute cunoștința, iar la cunoștință înfrânarea, iar la înfrânare răbdarea stăruitoare, iar la răbdarea stăruitoare temerea de Dumnezeu, iar la temerea de Dumnezeu iubirea frățească, iar la iubirea frățiască, iubirea. Căci acestea avându-le voi, și prisosind ele, vă fac nu nelucrători, nici neroditori spre cunoștință deplină a Domnului nostru Isus Christos; pentru că cine nu are acestea, este orb, slab la vedere, uitând curățirea păcatelor sale de demult. De aceea cu atât mai mult, fraților, sârguiți-vă să faceți temeinică chemarea și alegerea voastră; căci făcând acestea nu veți greși nici odată. Căci astfel vi se va da cu bogăție întrarea în împărăția veșnică a Domnului nostru și Mântuitorul Isus Christos. — 2 Petru 1:5:11.

Când ne gândim la forma nedesăvârșită a celor mai bune încercări (silințe) ale noastre cu privire la această operă de brodare, această desfășurare a grațiilor spiritului sfânt, noi ne întrebăm: „a cărui haină ar fi potrivită de îmbrăcat pentru o primire în prezența Tatălui și a sfinților îngeri?" Răspunsul este: „niciuna". În armonie cu aceasta noi vedem că Domnul a prevăzut ceva deosebit. El ne permite să practicăm (brodarea) pe haina noastră a dreptății atribuite, dar haina cea nouă care ni se va da să fie a noastră proprie, va fi absolut desăvârșită, precum și în totul măreață.

Nu va fi nici un defect în brodarie. Cum așa? Deoarece această haină glorioasă de dreptate desăvârșită va fi dată numai acelora cari au dorit-o serios, ori cât de mic ar fi fost rezultatul sforțărilor lor. Intrucât inimele lor erau desăvârșite, întrucât încercările lor au dovedit desăvârșita lor dorință după ea, Domnul le primește inima lor și încercările lor mai bune și va face ca nouile corpuri să posedă în deplină măsură toate aceste trăsături glorioase și calități cari au fost idealul și osteneala Miresei în starea ei de logodnică, când ea lucra haina dreptății atribuită.

Aceeași ni-se spune — în cuvinte figurative — în Psalmul ce-l examinăm. Profetul zice: „Ascultă fică, și vezi și pleacă urechea ta". Lumea zice: „Ascultă fică, și vezi, lasăte atrasă de plăcerile lumei acesteia, lasă-te atrasă de lucrurile timpului de-acuma". Domnul zice: „Ascultă fică, consideră viața de acuma, tot ce este, este numai câțiva ani, scurtă și că prin harul Domnului, sub chemarea noastră, noi avem un prilej excepțional de a ne jertfi și în felul acesta de a câștiga cea mai mare din toate fericirile, în viața veșnică ce vine — nemurirea, cinstea etc." „Fecioarele nebune" n'ascultă întocmai pe deplin de glasul din cer, de cuvintele lui Isus, ale Apostolilor și ale profeților. Ele sunt mai mult sau mai puțin preocupate de grijile acestei vieți, amăgirea averilor, și deaceea ele nu plac îndeajuns Domnului, chiar și dacă din cauza credinței către dânsul, el le va da o parte fericită, dar nu aceea pe care o puteau câștiga dacă ascultau la glasul din cer. „Fecioarele înțelepte", cari vor alcătui pe cei aleși, Mireasa în mărire, ascultă, privesc, și sunt conduse de sfatul celui de sus și pășesc cu energie pe calea cea îngustă a sacrificiului de sine care conduce la Impărăția măririi.

REGELE VA DORI FRUMUSEȚEA TA; EL ESTE DOMNUL TĂU, ÎNCHINĂ-TE LUI

Psalmistul continuă mai departe „Și atunci va pofti Regele frumusețea ta; pentrucă el este Domnul tău și închină-te Lui". Ah! aici ne învață totul. Dacă admirăm cum se cuvine pe Rege; dacă apreciem cum se cuvine privilegiile minunate ce ni se dau nouă acuma de a fi logodnica sa, iar prin ocrotirea sa iubitoare și provederea, și încetul cu încetul vom deveni mireasa sa și părtași împreună cu dânsul la mărire; dacă apreciem aceste lucruri, desigur toate lucrurile și interesele lumești vor dispărea ca zăpada vara, din cauză neînsemnătății lor relative. Și acestea sunt condițiile, în cari Regele ne va dori ca membrii ai Miresei sale glorioase. El nu ne va încredința demonilor și suferințelor veșnice, dacă nu vom aprecia cum se cuvine această condiție. Dar dacă noi vom da o parte din iubirea noastră, casei părintești — Adamice — oamenilor noștrii, și nu vom ținea iubirea Lui deplină, atunci desigur nu ne va alege ca membrii ai clasei Miresei. Această e în deplin acord cu adevărul. Dacă am fi fost eliminați noi din rândurile celo mai înalte ale lăgo-

rilor ca să fim părtași cu Regele Măriri, cinstea noastră ar fi fost aș a de mare, după cât merită o iubire, credință neîmpărțită. Desigur, deci, noi cari am fost răscumpărați prin sângele său prețios din starea noastră, decăzută, păcătoasă, și apoi invitați să luăm parte la mărirea cerească am trebui să fim atât de veseli, să apreciem atât de mult momentul acestui privilegiu, încât să punem la o parte cu voie bună și plăcere orice interes și scop pământesc și să stăruim cu răbdare, dragoste și supunere să câștigăm răsplata înaltei chemări oferite de a fi moștenitori împreună cu Regele regilor și Domnul domnilor.

COMENTĂRI LA TEXTELE PENTRU ADUNAREA DE MĂRTURISIRE ȘI RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 20 IUNIE

„Căci spre aceasta să binevesti și morților, ca să . . . trăiască în spirit potrivit lui Dumnezeu" — *1 Petru 4:6.*

NOI NU PUTEM trăi potrivit lui Dumnezeu în carne, dar putem trăi potrivit regulelor dumnezeești ale dreptății în spirit. Carnea noastră este slabă și putem face multe greșeli. A trăi potrivit lui D-zeu ar însemna să trăim în armonie cu regulele care stăpânesc pe noua creațiune. Dară mulțumim lui Dumnezeu că el nu ne judecă după carne, ci după dorința sinceră a inimei noastre. Inima fiind acea facultate a ființei noastre, care dă mișcare la fapte, deaceea noi vedem că motivul mișcător la fapte este fundamentul după care Dumnezeu ne judecă.

Să presupunem că noi suntem în serviciul Domnului și prin aceasta primim aprobarea sau lauda oamenilor, și noi avem plăcere în aceste laude fie că noi facem bine sau nu. Aceasta n'ar fi a trăi potrivit spiritului. Să presupunem că noi suntem în serviciul Domnului din cauza unei sincere dorințe în inima noastră și din curată iubire pentru Domnul și cauza sa, ca noi să putem cinsti numele său și să facem bine altora în numele său. Aceea ar fi a trăi potrivit spiritului, potrivit regulelor lui Dumnezeu. Este ca sigur că noi vom face greșeli; dar dacă noi trăim potrivit lui Dumnezeu în spirit, atunci el acopere greșelile noastre, arătându-și puterea sa pentru noi, cum el de mult a zis: „Ochii lui Iehova văd preste tot pământul, ca să se arate tare către aceia, cari sunt cu inima întreagă către dânsul". — 2 Cronica 16:9.

De aceea să nu ne uităm la greșelile fratelui nostru sau să chibzuim sau să medităm afară din cale asupra imperfecțiunilor și neajunsurilor noastre. Să lăsăm să-l judece Domnul pe fratele nostru; iar în ce ne privește pe noi, să avem grija de a fi activi și silitori în a face aceea ce putem spre mărirea Domnului și spre binele altora. Silindu-ne astfel a trăi în spirit potrivit regulelor sfinte a lui Dumnezeu, cu timpul noi vom ajunge să fim cu totul transformați, schimbați potrivit spiritului și potrivit regulelor sfinte dumnezeești; iar la urmă noi vom fi bine-primiți în prezența sa, adecă a lui Dumnezeu, ca pentru totdeauna să-i privim fața și să petrecem în veci în templul său. — Psalm 27:4.

TEXTUL PENTRU 27 IUNIE

„Umblați potrivit spiritului, și nu veți împlini pofta cărnei" *Galateni 5:16.*

A UMBLA DUPĂ SPIRIT, reprezintă pe noua creațiune că merge înainte. Inseamnă că noua creatură să nu umble niciodată înapoi. Dorința și speranța creațiunii noui este de a fi schimbată cu totul în asemănarea Fiului iubit a lui Dumnezeu, Isus Christos. A fi schimbat astfel el trebuie să umble pe aceeași cale pe care a umblat Isus.

Legea sau regula de acțiune, care stăpânește pe noua creațiune este sumată toată într'un singur cuvânt: *iubire;* care va să zică, că dacă avem o inimă plină cu iubire, toate mișcările și faptele noastre vor fi în armonie cu legea lui Dumnezeu ce stăpânește pe noua creațiune. Pe partea cealaltă, ca potrivnică iubirei, stă ura — ca o dihanie urîtă. Carnea să pleacă spre aceasta din urmă. Sf. Pavel în contextul nostru arată vecinica războire între carne și spirit. El numeră rând pe rând lucrurile cărnei, pentru ca noi să le înconjurăm. Cum am putea noi birui aceste porniri rele și să fim conlucrători cu Dumnezeu în lucrarea de transformare a noastră? Apostolul răspunde: „Umblați potrivit spiritului, și nu veți împlini pofta cărnii". Aceasta înseamnă a întrebuința facultățile cu cari noi suntem înzestrați potrivit legii lui Christos.

In unele adunări se găsește aplecarea spre mânie și ceartă; iar urmarea acestora este confuzia, zăpăceala și orice lucru rău, cum Sf. Iacob a zis: „Căci unde este râvnire și zavistie, acolo este neorânduială și ori ce lucru rău". (Iacob 3:16.) A umbla potrivit legii lui Christos, care stăpânește pe noua creațiune, este a aplica cunoștința noastră potrivit măsurei lui Dumnezeu — întrebuințarea înțelepciunei cerești. Această înțelepciune este mai întâi curată, pentru că curat este acela dela care vine. Aceasta înseamnă curățenie în cuget, cuvânt și fapt. Este pacinică, învoitoare, ascultătoare, plină de milă și roade bune, neîndoelnică și fără fățărnicie. Mergând pe acest drum, indicat aici de Sf. Iacob, noi vom umbla în spirit. Și cum în felul acesta noi vom privi chipul Domnului în cuvântul său, vom deveni din ce în ce mai mult schimbați în asemănarea Lui.

Watch Tower, 1 Iunie 1923.

TEXTUL PENTRU 18 IULIE

„Rodul spiritului este iubire". — *Galateni 5:22.*

NOUA CREAȚIUNE trebuie să crească și să desvolte caracter în asemănarea Domnului, Capul ei. Creșterea aceasta nu se face într'o zi, ci cere mai mult timp — gradual. Desvoltarea aceasta, apostolul o asemă-

neazā cu fructele desvoltate de vie sau pom. Isus încă a întrebuinţat aceasta ilustraţie când a zis: „Ori ce pom bun face roade bune. După roadele lor îi veţi cunoaşte pe dânşii". (Matei 7:16, 17). Tatăl şi Isus Christos, sunt buni. Nimenea altul nu este bun până nu vine în Corpul lui Christos şi atunci ei sunt socotiţi ca buni, pentru că posed haina dreptăţii sale. Nimeni nu poate aduce fructul spiritului numai dacă rămâne în Christos. Aducerea fructului aduce cinste şi mărire Tatălui. Scopul de căpetenie al creştinului este de al mări pe Dumnezeu. Deaceea el trebuie să se silească să desvolte fructele spiritului.

Apostolul adună laolaltă desvoltarea caracterului creştin şi arată că se cuprinde tot într'un singur cuvânt — *iubire*. De şi sunt şi alte elemente, dupăcum el arată în context, totuşi iubirea este cea mai însemnată, deaceea iubirea se numeşte „fructul spiritului".

Dumnezeu este iubire, Isus Christos este chipul lui Iehova; şi cu cât creştem mai aproape în asemănarea Domnului, cu atât mai mare va fi rodul nostru. Pentru a desvolta fructele spiritului, noi trebuie să rămânem în Christos şi să îngăduim cuvintele sale să locuiască în noi, care înseamnă continuă hrănire din Cuvânt, şi ţinerea poruncilor sale cum sunt puse în Cuvântul lui Dumnezeu.

TEXTUL PENTRU 4 IULIE

„Fiţi ferbinţi cu spiritul, servind Domnului".— Romani 12:11.

DUPĂ cum este întrebuinţat în textul acesta cuvântul *spirit* se referă la minte sau la starea mentală. Mintea este o putere nevăzută. Cuvintele din text să îndreaptă ca un îndemn către aceia cari sunt presupuşi a avea mintea lui Christos, care minte să află în proces de transformare din ce în ce în asemănarea Domnului. Această transformare nu se poate duce la îndeplinire acolo unde să arată o stare rece şi indiferentă faţă de Domnul şi interesele împărăţiei sale. Nu o pot duce la îndeplinire nici aceia cari sunt încropiţi, sau de o dispoziţie nici cald nici rece. Domnul face acesta clar când să adresează către biserica Laodiceană, astfel: „Fiind că eşti încropită, adecă nici fierbinte nici rece, am să te vărs din gura mea". — Apocalipsul 3:16.

Sf. Pavel dându-şi seama de însemnătatea că fiecare trebuie să aibă un spirit zelos şi activ cuvenit exercitat, îi îndeamnă pe toţi aceştia să nu fie leneşi în afaceri, ci ferbinţi în spirit, în serviciul Domnului. Cuvântul *ferbinte* înseamnă înfocat. Inseamnă că unul apreciază faptul că el este solul lui Christos, şi de asemenea apreciază trebuinţa de a fi cu adevărat silitor în aşi pune toată atenţiunea la datorinţele şi interesele împărăţiei lui Christos. Unii ca aceştia vor veghea de toate ocaziunele pentru a servi Domnului; iar când acestea se pun în cale, ei le îmbrăţişează cu bucurie şi cu toată sârguinţa le îndeplinesc.

O asemenea minte sau dispoziţiune să produce de spiritul sfânt care lucrează în mintea creştinului. Totuşi, asemenea persoană nu numai trebuie să fie voitor pentru puterea sfântă a lui Dumnezeu, ca să lucreze şi să se dezvolte în el, ci va pune mare silinţă proprie întru ajungerea aceştia. El trebuie să-şi deie seama, că treburile sale sunt treburile Regelui; şi că el trebuie să fie aprins, plin de zel şi energie întru a vedea de interesele pe care Regele i le-a încredinţat.

TEXTUL PENTRU 11 IULIE

„Păstraţi unirea spiritului în legătura păcii" — Efeseni 4:3.

UNIRE înseamnă unitate sau legătură strânsă. Rugăciunea lui Isus era: „Ca toţi să fie una, dupăcum tu, Tată, eşti în mine şi eu în tine, ca şi ei să fie una în noi". (Ioan 17:21) Aşa va fi când toate membrele corpului vor fi transformate în asemănarea Capului, Isus Christos. Totuşi fiecare trebuie să-şi îndeplinească partea sa pentru aceasta deplină transformare; şi o parte însemnată aceea a locuirei la-olaltă în pace.

Apostolul accentuează însemnătatea acestei unităţi şi locuire în pace când zice: „Urmaţi pacea cu toţi, şi sfinţirea, fără de care nimeni nu va vedea faţa Domnului", (Evrei 12:14) Transformare nu se poate îndeplini numai dacă îndeplinim aceste regula. Cearta, şi aflarea de vină, sunt tocmai dinpotrivă păcii; iar cu indeletnicirea acestora, ajungem la ură. Ura arată o stare de inimă rea. Este tocmai potrivnica iubirei. Şi de unde lipseşte iubirea îndată s'arată întunerecul şi spiritul Domnului dispare. De aceea, pentru a fi transformaţi în asemănarea Domnului nostru, este de o însemnătate capitală ca noi cei care suntem concepuţi de spiritul sfânt, să susţinem unirea care este după spiritul lui Christos. Pentru a ajunge la aceasta, noi trebuie să ţinem înaintea minţei noastre iubita dispoziţiune a lui Isus şi să-i imităm aceea dispoziţiune pe atâta cât ne este cu putinţă.

Dacă fiecare membru al fiecărei adunări s'ar sili să facă aceasta, punându-se pe sine înapoi, o deosebire într'o adunare ar fi cu neputinţă. Toţi care au spiritul Domnului vor avea şi zelul ce se potriveşte casei Domnului, şi vor ţinea la-olaltă, păstrând inimele lor unite în iubire. Şi făcând aceasta, adevărul va veni mai luminos de pe o zi pe alta, iar experienţele lor creştine mai dulci, desvoltându-i tot mai mult în asemănarea desăvârşitului Patern. Mai înseamnă că cel care să sileşte să se desvolte astfel, trebuie să aibă o inimă curată; că motivele sale de a servi Domnului sunt de a-i cinsti numele lui Dumnezeu; că ţine cu bucurie poruncile Domnului; că neegoist, şi până la jertfă pentru sine, iubeşte pe fraţi; că are milă pentru făptura gemătoare şi o dorinţă arzătoare în inimă de a-i face un bine. Acela care are această stare de inimă şi o păstrează să poate spune că a desvoltat fructul spiritului. Acest fruct al spiritului îl îndeamnă pe el să

fie un sol credincios al Domnului și de a aduce cu bucurie vestea lui acelor care flămânzesc și însătoșează după dreptate. Serviciul său îl face mișcat din iubire; și astfel arată din ce în ce mai mult asămănarea lui Isus Christos.

TEXTUL PENTRU 25 IULIE

„Rodul spiritului este... bucurie". — Galateni 5:22.

BUCURIE înseamnă o calmă (liniștită) și plăcută veseloșie. Inseamnă a fi voios în inimă; o plăcere și mulțumire lăuntrică. Ea este drept urmare a unei credințe și încrederi depline în Iehova și a supunerei cu veselie voei sale.

Când Isus și-a început cariera sa să devie Răscumpărătorul omului, el a făcut-o aceasta cu bucurie. Despre el stă scris: „Im-i place să fac voia ta, Dumnezeule". Dacă el ținea poruncile lui Iehova dar nu cu bucurie, el nu ar fi fost plăcut Tatălui. Din potrivă, despre el s'a scris că „pentru bucuria ce-i sta înainte (el) a răbdat crucea și a disprețuit rușinea". Aceasta dispoziție i-a plăcut lui Iehova și din aceasta cauză Dumnezeu l-a înălțat foarte sus pe Isus și l-a așezat în locul de autoritate cu sine însuși. In seara din urmă, Isus a petrecut cu ucenicii săi, dându-le sfaturi amănunțite, și atunci a adaos: „Acestea vi le-am spus, ca bucuria mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină". (Ioan 15:11) Din aceasta trebuie să tragem înțelesul că dorința sa era ca ei să țină poruncile sale, iar ei făcându-le acestea credincioși, urmarea v'a fi bucuria. Deplină bucurie v'a fi experiențată atunci când Mireasa se v'a împreuna cu Mirele. Inainte de a experienția aceasta bucurie fără seamăn, copilul lui Dumnezeu trebuie să învețe ascultare între împrejurări împotrivitoare, și în timp ce învață, să se bucure în aceste experiențe cu gândul la rezultatul plăcut ce v'a urma. Sf. Ioan spune aceasta, că el trebuie să ție poruncile Domnului și se o facă aceasta cu o bucurie din inimă.

Scripturile par să arate că v'a fi cu neputință ca cineva să ajungă în împărăția Domnului și se aibă parte de plăceri fără de capăt afară numai dacă el întimpină bucurie în experiențele sale pe calea îngustă până la moarte. Sf. Pavel, vorbind despre casa fiilor, adauge și el: „A cărui casă suntem noi, dacă vom fi ținut până la sfârșit nesfiala temeinică și bucuria nădejdii noastre". — Evrei 3:6, trad. engl.

Pentru unul a crește în asemănarea Domnului trebuie să aprecieze că lui i s'a dat cel mai mare privilegiu ce s'a dat cândva vre'unei creaturi, adecă de a suferi cu Christos ca să poată fi și mărit cu El. Reintoarcerea Mirelui va fi întimpinată de sigur cu bucurie de către aceia cari îl așteaptă. In cursul prezenței sale de sigur că următorul lui Christos poate avea bucurie în prezența lui și o mare plăcere de a face cunoscut și altora prezența sa, cu deosebire acelora cari caută adevărul și dreptatea. Cum el privește așezându-se în mod maiestos împărăția, el v'a simți o plăcere și bucurie liniștită în inimă, chiar și dacă pe de toate părțile în jurul său este numai ceartă și învălmășală. El se bucură în faptul că se află pe partea Domnului și este deplin asigurat că Domnul îl va trece biruitor și-l v'a elibera din mâna apăsătorului. Prin urmare, cuvintele Sf. Pavel se aplică cu deosebire la timpul de acuma: „Bucurați-vă în Domnul totdeauna, și i-ar zic, bucurați-vă... Domnul a sosit". Iubire pentru Domnul aduce aceasta bucurie; și când unul este plin cu iubire, el este plin cu spiritul Domnului, iar bucuria urmează neapărat. Ea este fructul acelui spirit sfânt. Din aceasta cauză să observă că adevărații următori a lui Christos sunt singurile persoane acuma pe pământ ce sunt cu adevărat vesele.

Watch Tower, 15 Iunie 1923

GAPITOLUL 6

MUNCA SECERIȘULUI

(Continuare din numărul trecut)

LĂMURIND acest lucru, Domnul explicase jidovilor în două pilde înțelepciunea purcederei Sale. Intâi, că petecul din postavul cel nou pe haina prea veche, ar arăta slăbiciunea cu atât mai bătătoare la ochi, și ruptura s'ar face cu mult mai mare, din cauza deosebirei de trăinicie a postavului. A doua, că vinul nou pus în burdufuri vechi, cari și-au pierdut toată întinderea (elasticitatea) ar aduce de bună seamă pagubă în loc de folos, căci urmarea ar fi nu numai aceea, că burdufurile vechi ar crepa și s'ar strica, ci și aceea, că vinul cel nou și prețios s'ar vărsa.

[2]Invățăturile cele noui ale Domnului nostru au fost vinul, pe când sectele au fost burdufurile cele vechi. Presupunând deci, că Domnul nostru s'ar fi alăturat la vre-una din aceste secte și ar fi început în ea o reformă, ce ar fi fost urmarea? Nu poate fi nici o îndoială, că adevărurile cele noui, dacă ar fi fost primite, ar fi nimicit cu totul sectele acelea. Puterea întocmirilor lor care se baza în cea mai mare parte pe mândrie de sectă, pe greșeli, credință deșartă și tradițiuni omenești s'ar fi nimicit îndată; învățăturile cele noui s'ar fi înnecat și ar fi fost împiedecate prin greșelile și tradițiunile sectei aceleia, și ar fi fost făcute răspunzătoare înaintea lumei pentru faptele trecute ale sectelor.

[3]Din acelaș motiv, Domnul aici, în seceriș, prezent, purcede asemenea la introducerea luminei mai depline a adevărului, în zorile zilei mileniului. El nu cârpește sistemele vechi, nici nu pune vin nou în burdufuri vechi. Intâi pen-

tru că nici una din ele nu e într'o stare de a putea fi cârpită, sau de a putea primi învăţături nouă. A doua pentrucă, dacă adevărurile cele noui ar fi primite, atunci îndată ar fierbe şi ar desvolta o putere aşa de mare încât ar sfărâma în bucăţi oarecare secţă, oricât de bine legată şi întocmită s'ar părea. Dacă s'ar face încercarea, ar avea aceeaşi urmare la una ca şi la cealaltă şi în sfârşit vinul nou (învăţăturile) n'ar avea burduf, care l-ar putea cuprinde şi păstra.

[4]Drumul cel mai bun şi mai potrivit a fost cel făcut de Domnul nostru la întâia Sa venire. El a făcut o haină de tot nouă din pânza cea veche şi vinul cel nou l-a pus în buţi nouă, adecă a chemat pe izraelitenii adevăraţi (liberi de secte) şi le-a dat adevărurile cărora atunci lea fost timpul. Şi astfel se întâmplă şi acum; şi din acelaş motiv; le-a dat tuturor celor ce flămânzesc după adevăr, să primească adevărul aşa precum îi place Domnului: a-l propovădui, şi a recunoaşte şi conlucra din inimă la îndeplinirea planului Său, fără deosebire că anume cari sau câte burdufuri se creapă şi sunt osândite ca nepotrivite pentru a-l primi. Mai bine bucuraţi-vă, că voi sunteţi priviţi de vrednici, că vouă vă este orânduit vinul acesta nou al adevărului prezent şi odată ce l-aţi cercetat (gustat) primiţi adevărul şi urmaţi-l cu bucurie.

[5]Cel ce la întâia venire a aşteptat a cunoaşte părerea conducătorilor însemnaţi ai sectelor şi a urma după conducerea lor, şi poate-că a întrebat: „Cred şi cărturarii şi fariseii?" acela n'a primit adevărul, căci el a fost mai mult un urmaş al omului decât al lui Dumnezeu. Căci conducătorii însemnaţi ai sectelor n'au primit învăţătura lui Christos, şi clasa aceasta a fost totdeauna conducătorii cei mai orbi ai orbilor, şi e şi acum. In loc de a primi adevărul şi a fi binecuvântaţi „cad" în timpul cercetărei. Haina cea veche şi burdufurile cele vechi de vin sunt în astfel de stare, încât sunt cu totul nepotrivite, pentru a le mai putea folosi.

[6]Deoarece Domnul e acela, care chiamă poporul său a eşi din Babilon, putem să nu mai avem nici o îndoială, căci ori cari ar fi mijloacele Sale, toţi cari întru adevăr sunt poporul Său, vor auzi chemarea; şi prin chemare va fi cercetată nu numai supunerea lor, ci şi evlavia şi iubirea lor către Babilon şi greşelile lui. Dacă metodele lui şi altele le-a fi de bune, aşa încât le vine greu a le părăsi, atunci dovedesc că sunt vrednici a fi părtaşi la plăgile Babilonului şi nevrednici a primi adevărul prezent. Totuşi cuvintele folositoare la chemare arată, că adevăraţii fii ai lui Dumnezeu în Babilon nu vor fi priviţi de aşa, ca şi când ei ar fi amestecaţi în păcatele acelora, a dispreţui adevărul dumnezeesc, până la timpul când află că Babilonul a căzut — a fost osândit. Iar atunci, dacă vor rămânea şi pe mai departe *în el*, în înţelesul acela vor fi priviţi *ca aparţinători lui*, precum au consimţit în trecut şi prezent la faptele şi învăţăturile sale nedrepte, şi vor fi socotiţi ca părtaşi şi şi păcatelor lui şi vrednici a fi părtaşi la pedeapsa sa, la plăgile ce vor veni asupra lui.—Vezi Apoc. 18:4.

[7]Cât de puternice sunt cuvintele: „Se dădu loc de locuit al demonilor şi închisoare al oricărui duh necurat şi închisoarea oricărei păsărele necurate şi urâte. (Apoc. 18:2) Cât de adevărat e, că membrii cei mai osândiţi ai societăţii, caută în unele dintre diferitele părţi (secte) ale Babilonului, a afla vestmântul credinţei creştine şi a serviciului numai proform. Orice principiu murdar şi orice învăţătură necurată îşi află înfăţişarea în el oare-cum şi oare-unde; şi el e închisoarea, care de bunăseamă păstrează porumbii cei mai blânzi ai Domnului, însă şi multe păsări necurate şi urâte. Câţi falşificatori (înşelători) şi câţi oameni înşelaţi de femei şi de bărbaţi sunt după religie, membri ai bisericei lui Christos! Şi câţi folosesc religia lor numai ca o haină, sub care urmăresc ţinte mârşave! Chiar dintre tâlharii cei mai brutali, dintre cei executaţi (omorâţi), precum bine se ştie, mor cei mai mulţi în biserica romano-catolică.

[8]Babilonul a conţinut atât sâmburele cât şi lăpădăturile populaţiunei lumei înaintate în ştiinţă. Sâmburele e mica clasă a celor cu adevărat sfinţiţi, durere, amestecaţi cu mulţimea cea mare a credincioşilor cu numele şi cu lăpădăturile ordinare, cu făcători de rele. Insă între împrejurări priincioase, sâmburele ca vestitor al preamăririi, în secerişul prezent va fi despărţit de ei.

[9]Ca o icoană a raportului păsărelelor necurate şi urâte, în şi afară de Babilon, observă darea de seamă oficioasă ce o reproducem aici, a stărei societăţei în o parte a ţarinei, unde „ortodoximul" sute de ani dearândul s'a lăudat cu libertatea şi curăţenia grâului său şi cu numărul său mic de neghină; şi unde aşa numita „*înălţată* biserică" a fost în conţelegere cu căpetenia întru facerea legilor şi întru cârmuirea poporului:

STĂRI SOCIALE ÎN ANGLIA ŞI WALES.

Dare de seamă parlamentară în anul 1873.

Populaţiunea după religie.

Romano-catolici	1,500.000
Biserica Anglicană	6,933.925
Diferiţi protestanţi	7,234.157
Necredincioşi	7,000.000
Jidovi	57.000

Numărul total al făcătorilor de rele pedepsiţi cu închisoare.

Romano-catolici	37.500
Biserică anglicană	96.000
Diferiţi protestanţi	10.800
Necredincioşi	350
Jidovi	0
	145,050

Făcători de rele în fiecare 100.000 după populaţie.

Romano-catolici	2.500
Biserica anglicană	1.400
Diferiţi protestanţi	150

Necredincioşi	5
Jidovi	0

Proporţia făcătorilor de rele.

Romano-catolici	1 la	40
Biserica anglicana	1 la	40
Diferiţi protestanţi	1 la	666
Necredincioşi	1 la	20.000

[10]Motivul stărei acesteia amestecate ni-e arătat în cuvintele: „Pentru că din vinul (spiritul, înrîurirea) aprinderii desfrânărei ei (al Babilonului) au băut toate neamurile". (Apoc. 18 : 3) Invăţături preşite despre firea şi chemarea bisericei şi susţinerea, că timpul înălţărei şi stăpânirei ei a sosit deja, (şi în deosebi după izbânda cea mare ce a avut, ambiţia sa lumească în timpul lui Constantin, susţinând că ar fi împărăţia lui Dumnezeu înfiinţată cu putere şi mărire). pe mulţi i-a dus spre Babilon, cari de altcum dacă ar fi rămas pe cărarea îngustă a jertifirei, nici când nu s'ar fi împreunat cu el. Mândria şi ambiţia a avut de urmare la biserica de atunci, atragerea la sine a puterei lumeşti. Pentru a ajunge la putere, a fost de lipsă a ajunge la majoritatn (mulţime) şi înrâurire lumească; şi pentru a câştiga mulţimea, care între împrejurările prezente nicicând n'ar fi atras adevărul, au fost răsăândite învăţături greşite, cari în sfârşit şi-au câştigat supremaţia peste toate celelalte; şi chiar adevăruri păstrate au fost pociteşi răstălmăcite (întoarce). Numerii s'au înmulţit chiar până la sute de milioanele şi biserica adevărată, grâul, încă tot o „turmă mică", a fost ascus între milioanele de neghină. Aici a fost violat (profenat) embrionul (germele) împărăţiei lui Dumnezeu; şi precum Domnul lor, pe urele cărorn păşiau ei ca urmaşii Lui au fost dispreţuiţi şi osăodiţi din partea oamenilor; au fost oamenii suferinţei şi obicuuiţi cu chinurile.

1. Explică cele două parabole întrebuinţate de Domnul nostru să ilustreze înţelepciunea procedărei Sale. § 1, 2.

2. Cum se aplică parabolele acoste la lucrul secerişului de acum? § 3.

3. Arată cum a urmat Domnul conform parabolelor la întâia Sa venire, şi urmează aceluş fel de procedare şi acuma. § 4.

4. Ce s'a întâmplat la întâia venire a Domnului acelora care au voit mai întâi să cunoască părerile conducătorilor lor religioşi? § 5.

5. La câre timp este socotit poporul Domnului de acum, care se află încă în Babilon, ca parte din el? § 6.

6. Care e însemnătatea potrivită a expresiunei — „Cuib al oricărei păsărele necurate şi urâte", etc. Şi cum se aplică aceasta în mod Scriptural Babilonului? § 7, 8.

7. Care e proporţia criminalilor înlăuntru şi afară de Babilon, cum reese din un raport al parlamentului englez din 1873? § 9.

8. Care este raportul Bibliei despre cauza acestei stări amestecată în Babilon? § 10.

9. După cum învăţăturile false au cauzat această desvoltare nepotrivită, ce va cauza despărţitura grâului din neghină? De ce unele graunţe de grâu şi toată neghina se tem de lucrul secerişului? Şi ce cale ar trebui să urmeze grâul? § 11.

10. Care sunt „plăgile" Babilonului? Şi de ce mulţi studenţi în Biblie sunt nepregătiţi pentru realităţile de acum? § 12.

SCRISORI INTERESANTE DELA LUCRĂTORI CREDINCIOŞI

Mult iubiţi fraţi!

Am primit Turnul de Veghere de pe luna Maiu şi l-am citit în seara când l-am adus dela poştă. Am înţeles cine e *Sionul* şi am stat şi am cugetat asupra celor 12 întrebări ce se află pe pagina 68. Atunci „omul cel nou" ce se desvolte înlăuntrul mău a răspuns la toate: „voiu merge şi voiu vesti pe Rege şi Impărăţia". Ajungând cu cititul la pagina 70, paragraful 29, am văzut că treburile Regelui sunt trebuiile noastre, atunci am început a lăuda şi a mări, cu spiritul meu, pe acel Rege măreţ care a înzestrat pe servii. Săi cu aşa bogată înţelepciune, ca să poată da aşa frumoase lămuriri şi încurajări la fieçare, *care e din clasa Sionului*. Deşi eram cam apăsat din cauza multor probe şi ispite totuşi, când am citit acesta bogate sfaturi şi îndemnări din Turnul de Veghere foarte mult mi-au aprins focul iubirei şi a zelului pentru iubitului nostru Părinte ceresc. Cu iubire creştinească

Petru Bote — colporter

Iubiţi fraţi!

Vă aduc la cunoştinţă cum că eu în scurtă vreme o să plec de aici, cu voia Părintelui, fiind din nou pregătit de a merge mai departe cu vestea adevărului. Vă rog să-mi faceţi cunoscut unde e mai mare lipsă ca să mă pot pregăti cu toate cele trebuincioase. Mi ar fi lipsă de harta Planului Divin; de o aveţi să mi-o trimiteţi.

Cetind Turnul de Veghere de pe luna Maiu a. c. foarte m'am bucurat şi mă bucur de cele scrise într'însul, fiind că mi-au fost o hrană la timp. Mult mă minunez de aceste interpretări importante care sunt o întărire pentru cei ale căror mâni au slăbit. Aceasta veste a fost pentru mine ca un foc, ce nu-l mai pot purta, şi ce îmi dă imboldurі să merg să caut de interesele Impărăţiei, ceea ce cred că pentru toţi, cari şi-au dat dreptul de pământ, a fost la fel.

Aceia cari cred că, dacă te-ai băgat odată în apă poţi să ajungi în împărăţia lui Dumnezeu, de sigur nu sunt din clasa Miresei. Cine cu toate mustrările rămâne tare la cerbice sfărmase-va într'o clipă fără vindecare Prov. 29:1. Acei din poporul Domnului cari au ocaziune să meargă cu vestea adevărului şi nu merg se potrivesc cu cei dela Prov. 26:13, 14.

Mă bucur iubiţi fraţi, că Dumnezeu v'a învredniciţ să fiţi canale de adevăr şi pe mine de a lua parte la aceasta lumină crescândă, altcum de mult aşi fi căzut în adormire, pentru că unde nu este conducere poporul cade, iar mântuirea vine dela mulţimea celor cu bun sfat. — Prov. 11:14. Vă trimit salutul păcii, al vostru frate

Pavel Bacheş — colporter

Iubiţi fraţi!

Pacea şi înţelepciunea de sus să fie cu voi.

Am mare bucurie iubiţi fraţi a vă scrie, că revista *Turnul de Veghere* îşi are chiar numele adevărat, fiind că să vede foarte mult şi departe din acel Turn înalt, ne spune tot lucruri de aceleea, cari din locuri joase nici de cum nu se pot vedea, ci numai de pe Turn, de care foarte ne bucurăm. In special numerii din April şi Maiu a. c. deoarece încă nu ştiam de însemnă *Mina* şi care este explicarea ei. Dară acuma suntem foarte bine lămuriţi, cum trebuie să negustorim cu ea şi se aducem dobândă.

Apoi ce se mai zic despre *Epoca de Aur*, care conţine o ştiinţă şi literatură variată, la care nici nu ne puteam cugeta să ajungem. Nu putem zice altceva, decât: Mare este tesaurul înţelepciunei Tale Doamne! Care l-ai încredinţat servilor Tăi credincioşi şi înţelepţi, să împartă din el hrană tocmai la timp potrivit pentru casa credincioasă — Matei 24:45.

Moartea Avram

TIPOGRAFIA VIATA CLUJ Girant responsabil ONISIM FILIPOIU